CAFENEAUA FOTOGRAFILOR

REVISTĂ DE FOTOGRAFIE, ARTĂ ŞI CĂLĂTORII

Nr. 4
IULIE 2026
ISSN 3153-3787

- Editorial
- Remember
- Fotograful lunii
  CRISTINA DELEANU
- Legenda lebedei
- La o cafea cu
  DANA ROMAN
- Umor fotografic
- Când peisajele spun poveşti
  La o cafea cu
  RADU SUCIU
- Dincolo de privire
  cu MARGARETA PAULA ILIESCU
- Sub lupă
- MARIUS AGACHE
  – când pasiunea devine parcurs fotografic
- Interviu cu
  MARILENA PETRESCU
- Colţuri de poveste
  BIERTAN
- Ţesut în timp
  Expoziţie de fotografie dedicată portului popular românesc

Cafeneaua fotografilor

Lumina desenează lumea.
Fotografia îi păstrează sufletul.

EDITORIAL

IULIE 2026

Cafeneaua Fotografilor

O COMUNITATE DE OAMENI FRUMOȘI

Împreună, mai departe

Luna iulie ne găsește cu fotografiile noastre tot mai aproape de sufletul comunității. În spatele fiecărei imagini se ascunde o poveste, o emoție, o clipă care merită împărtășită. Și exact asta facem împreună, lună de lună.

Expozițiile online continuă să ne aducă sub același acoperiș virtual fotografi din toată țara, cu stiluri și perspective diferite, dar cu același limbaj: cel al imaginii. Fiecare fotografie ne inspiră, ne provoacă și ne amintește cât de frumos este să privim lumea prin ochii celorlalți.

În spatele acestor imagini stă o comunitate vie, care crește, se susține și se bucură de fiecare reușită. A fost o perioadă plină de proiecte, de idei și de oameni care au ales să fie parte din această poveste.

Luna aceasta privim cu încredere spre ce urmează. Avem în plan noi expoziții, atât online, cât și fizice, pentru ca fotografiile voastre să ajungă și în fața publicului. Pregătim noi ediții ale revistei, cu articole, interviuri și rubrici care să aducă în prim-plan oameni și locuri speciale.

Ne dorim să aducem mai aproape de voi proiecte care să unească fotografia și natura, călătoriile, cultura și creativitatea. Și, bineînțeles, vom continua cu surprizele care v-au făcut să zâmbiți până acum. Unele sunt deja conturate, altele încă se nasc din idei și discuții frumoase.

Vă mulțumim pentru încredere, pentru fiecare fotografie postată, pentru fiecare gând bun, pentru fiecare „like", comentariu și participare. Sunteți dovada vie că pasiunea pentru fotografie unește oameni și creează prietenii frumoase, dincolo de ecran.

Să ne bucurăm, așadar, de vară, de lumină, de culoare și de tot ce ne aduce această pasiune comună.

Să mergem înainte,
cu aceeași bucurie
și cu speranța că vom face
împreună lucruri din ce
în ce mai frumoase!

Angela Codrina Bocșe
Fondator – Cafeneaua Fotografilor

„O fotografie bună este o fereastră spre suflet."

Detalii care spun povești

„Frumusețea lumii se ascunde în lucrurile mărunte, pentru cei care știu să privească.”

— ANONIM

Uneori, nu sunt necesare peisaje grandioase pentru a simți emoția fotografiei. Este suficientă o floare, o lumină blândă și puțină răbdare. În detaliile aparent simple se ascund universuri întregi – culori, forme, texturi și trăiri.

Fotografia mă învață, de fiecare dată, să privesc mai atent, să descopăr frumusețea din tot ce mă înconjoară și să mă bucur de clipă.

Pentru că, în fond, fiecare zi ne oferă o poveste. Trebuie doar să o vedem.

FOTOGRAFIE ŞI TEXT: ANGELA CODRINA BOCŞE

REMEMBER

IULIE 2026

Cafeneaua Fotografilor

O COMUNITATE DE OAMENI FRUMOȘI ♡

O lună de imagini, o poveste în fiecare zi ♡

Iulie ne-a adus din nou, zi după zi, fotografii care ne-au făcut să ne oprim pentru o clipă și să privim.

Peisaje, portrete, natură, culoare, lumină și emoție – fiecare dintre fotografiile alese pentru Coperta zilei a purtat amprenta celui care a creat-o și a adăugat încă o filă poveștii noastre.

În paginile următoare le reunim pe toate, ca într-un mic album al lunii iulie.

Vă mulțumim pentru fotografiile frumoase, pentru inspirație și pentru bucuria de a le împărtăși cu noi! ♡

O lună.
Multe priviri.
O singură pasiune:
fotografia. ♡

Împreună, mai departe... ♡

Denisa Deni & Cornelia Ursache & Maria Fekete

Mihaela Conon & Radu Suciu & Catalina Ion

Gheorghe Belu & Daniela Ioan & Erika Ciolacu

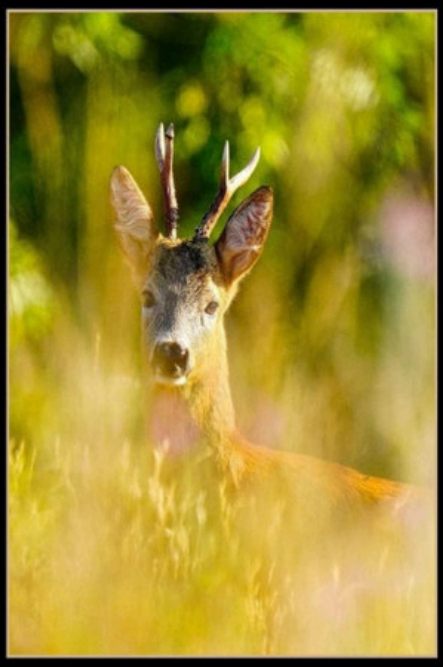
Adrian K & Nicu Beda

Cristina Deleanu

Catalina Ion & Valentin Munteanu & Sergiu Daniela Popa

Mariana Scubli & Marius Stefanescu

Loredana Lori & Doru Sava

Marius Forgaciu & Adriana Dumitrescu

Catalin Tanase & Irina Condurachi

Daniela Rotar & Ovi D. Pop

Dorin Bota & Marius Agache

Florin Todoran & Ramona Ciuchendea

Irina Condurachi & Levi Bagy

Fotograful lunii

Cristina Deleanu

Povești în imagini

Cristina Deleanu – povești înflorite, privite prin obiectiv

Există oameni care descoperă fotografia devreme și oameni care ajung la ea mai târziu, aproape din întâmplare. Dar poate că nu momentul întâlnirii contează, ci felul în care această pasiune începe, încet, să-și facă loc în viață.

Pentru Cristina Deleanu, fotografia este o poveste relativ nouă, dar trăită cu entuziasm, curiozitate și dorința sinceră de a învăța.

Cristina locuiește în Lipova, micul oraș arădean pe care literatura ni l-a făcut cunoscut și prin paginile romanului *Mara*, de Ioan Slavici. Este profesoară de limba franceză și vorbește despre meseria sa cu aceeași căldură cu care vorbește despre fotografie.

A visat încă din copilărie să devină dascăl, iar faptul că astăzi se află în fața elevilor reprezintă pentru ea împlinirea unui vis. Îi place să descopere curiozitatea din ochii copiilor, să îi îndrume și să le deschidă, puțin câte puțin, apetitul pentru cunoaștere.

Poate că tocmai această obișnuință de a observa, de a căuta și de a descoperi a apropiat-o atât de firesc de fotografie.

Cafeneaua Fotografilor

PASIUNE. • IMAGINE. • PR ETENIE.

De la „Ce este ISO?” la bucuria de a construi o imagine

Cristina povestește cu umor începuturile sale în fotografie. Deși i-a plăcut dintotdeauna să surprindă imagini, multă vreme nu a cunoscut regulile și partea tehnică a acestei arte.

Își amintește și acum cum, la început, l-a întrebat pe un prieten fotograf: „Ce este ISO?”

Nu știa despre regula treimilor, puncte de forță sau bokeh. A pornit, după cum spune chiar ea, aproape de la zero.

Nu a urmat cursuri specializate. A privit, a întrebat, a experimentat și a învățat de la fotografii cu mai multă experiență. Și, mai ales, a fotografiat.

Deși nu a trecut foarte mult timp de când a început să privească fotografia cu adevărat serios, evoluția ei i-a adus deja aprecieri. Iar acestea nu au făcut decât să-i întărească dorința de a continua.

„Mai sunt muuuuulte de învățat.” Spusă cu zâmbet, această mărturisire spune poate cel mai bine ceva despre felul în care Cristina își privește drumul: fără grabă, fără pretenția că le știe deja pe toate și cu bucuria omului care descoperă permanent ceva nou.

Florile – lumea în care obiectivul se oprește cel mai des

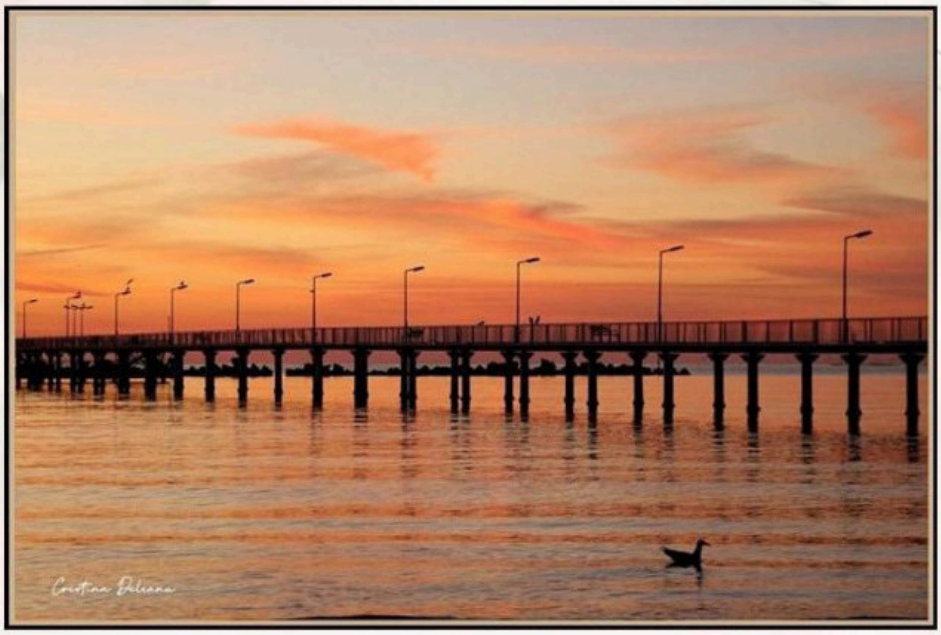
Dintre toate subiectele fotografice, florile ocupă un loc aparte. Cu ele a început și tot la ele se întoarce cel mai des.

Pentru Cristina, o floare nu este doar o pată de culoare frumoasă. Este un mic univers care trebuie descoperit. Lumina, apropierea, unghiul, fundalul sau un detaliu aparent neînsemnat pot transforma ceva familiar într-o imagine care spune o poveste.

„Florile au, la rândul lor, povești de spus. Totul constă în găsirea perspectivei potrivite pentru a le dezvălui.”

Poate tocmai aici se află una dintre frumusețile fotografiei sale: în dorința de a privi mai atent lucrurile mici.

Pe lângă flori, Cristina este atrasă de peisaje și de detalii, fotografiind aproape orice îi stârnește curiozitatea.

În schimb, portretul și fotografia stilllife nu au cucerit-o deocamdată. Recunoaște, amuzată, că nu are suficientă răbdare pentru a construi și aranja minuțios o scenă. Dar nu spune niciodată „niciodată”.

Este la început de drum, iar fotografia are încă multe teritorii pe care să i le descopere.

Dacă ar putea alege o personalitate pe care să o aibă în fața obiectivului, ar merge spre lumea cinematografiei și l-ar fotografia pe Mads Mikkelsen, unul dintre actorii săi preferați. Alegerea are și o explicație simpatică: un actor este obișnuit cu aparatul de fotografiat, așa că jumătate din treaba fotografului ar fi deja făcută!

Iar dacă ar putea lua aparatul și pleca oriunde în lume?

Ar alege un loc exotic, cu flori din belșug și peisaje spectaculoase. Pentru că, dincolo de fotografie, există și dorința de a călători, de a descoperi și de a reveni acasă cu amintiri și carduri pline de imagini.

Aparatul ajută. Fotograful creează.

Cristina privește echilibrat eterna discuție despre rolul echipamentului în realizarea unei fotografii bune.

Simțul artistic și acel mult invocat „ochi de fotograf" sunt esențiale. Aparatura, însă, își are și ea rolul său, mai ales atunci când fotograful evoluează și începe să simtă limitele echipamentului pe care îl folosește.

Primul său aparat mai performant, cumpărat în luna martie, a fost un Canon 250D. A început cu obiectivul de kit, apoi a trecut la două obiective care i-au oferit alte posibilități de explorare: un 50 mm f/1.8 și un 18–135 mm f/3.5–5.6.

Și, cum probabil se întâmplă cu aproape orice fotograf, lista dorințelor nu se termină aici. Un obiectiv cu zoom mai generos și unul macro și-au găsit deja locul pe lista unui viitor cadou de Crăciun. Macro-ul pare, de altfel, o continuare firească pentru cineva atât de îndrăgostit de lumea florilor.

În privința procesării, Cristina preferă echilibrul. Editarea trebuie să ajute fotografia, nu să o copleșească. Culorile, atmosfera și imaginea finală trebuie să rămână credibile, chiar dacă fiecare fotograf are libertatea de a se opri atunci când simte că fotografia sa este terminată.

„Nu renunța și nu te compara cu nimeni!"

Poate cel mai frumos răspuns al Cristinei apare atunci când este întrebată ce sfat și-ar da dacă s-ar putea întoarce la începuturile sale fotografice. Răspunsul vine simplu:

„Nu renunța și nu te compara cu nimeni!"

Este un sfat bun nu doar pentru fotografie. La început, tentația comparației este mare. Vedem imagini extraordinare, fotografi cu ani de experiență, tehnică impecabilă și echipamente performante și uităm uneori că fiecare dintre ei a avut, cândva, propria fotografie de început.

Cristina a înțeles că evoluția nu trebuie măsurată prin comparația cu ceilalți, ci prin distanța dintre fotografia pe care ai făcut-o ieri și cea pe care reușești să o faci astăzi.

Iar rezultatele au început deja să apară. Este membră într-un grup fotografic dedicat florilor şi participă la competiţiile organizate acolo. Una dintre imaginile sale a obţinut **„Minimalist Award”**, o reuşită de care este cu atât mai mândră cu cât s-a aflat alături de fotografi cu mult mai multă experienţă.

Pentru cineva aflat la început, un asemenea moment înseamnă mai mult decât un premiu. Înseamnă confirmarea că merită să continui.

Fotografii, călătorii şi întâmplări de ţinut minte

Nu toate aventurile fotografice sunt însă solemne. În Sicilia, dorinţa de a surprinde o persoană pe stradă s-a lovit de refuzul categoric al acesteia, iar momentul a lăsat-o pe Cristina mai degrabă jenată decât încântată de tentativa sa de fotografie stradală.

Altădată, concentrată să fotografieze o floare, s-a aplecat atât de mult încât şi-a pierdut echilibrul şi a ajuns... în mijlocul străzii.

Uneori, fotografia cere lumină bună, compoziţie şi răbdare. Alteori, se pare că cere şi un foarte bun simţ al echilibrului. Dincolo de aparatul foto, Cristina mai are însă o pasiune: **scrisul**. Câteva dintre poeziile sale au fost publicate într-o revistă locală, iar apropierea de cuvânt pare să completeze firesc apropierea de imagine. În fond, fotografia şi poezia fac uneori acelaşi lucru prin mijloace diferite: păstrează o stare, o emoţie sau o clipă pe care nu vrem să o lăsăm să treacă neobservată.

Peste cinci ani...

Cristina nu îşi construieşte planurile fotografice în jurul unor titluri spectaculoase. Îşi doreşte ceva poate mai important: să fie mai bună decât este astăzi. Vrea să înveţe mai mult despre tehnică, să descopere mai multe despre editare, să fotografieze şi să călătorească. Dacă într-un timp atât de scurt a parcurs deja o distanţă atât de frumoasă, următorii ani îi pot aduce multe surprize.

Un lucru îl spune însă fără ezitare: **va continua să fotografieze.** Iar noi sperăm să o vedem în continuare oprindu-se în faţa florilor, căutând unghiuri, lumini şi detalii pe lângă care alţii poate ar trece fără să le observe. Pentru că, uneori, începutul unui drum fotografic nu are nevoie de certitudini. Are nevoie de curiozitate, perseverenţă şi bucuria de a apăsa din nou declanşatorul. Iar Cristina pare să le aibă pe toate.

Un gând pentru prietenii fotografi

La final, Cristina alege un cuvânt simplu: **„Mulțumesc!”**

Mulțumește pentru primirea într-o comunitate în care poate învăța din experiența celorlalți, pentru imaginile pe care le descoperă și pentru oamenii pe care fotografia i-a adus aproape.

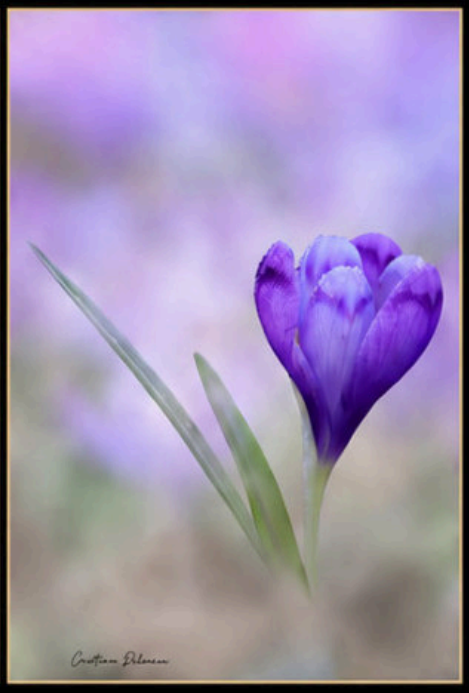
Noi îi întoarcem mulțumirea și îi dorim lumină bună, locuri frumoase, flori multe și suficiente motive pentru a nu lăsa prea mult aparatul de fotografiat în rucsac. Iar dacă, într-o zi, pe lista de Crăciun va apărea acel obiectiv macro mult dorit, avem bănuiala că florile din jurul Lipovei vor avea și mai multe povești de spus.

GALERIE FOTO

Legenda Lebedei

Se spune că lebăda nu a fostt întotdeauna pasărea grațioasă pe care o admirăm astăzi. Într-o vreme îndepărtată, ea era o prințesă cu suflet curat, care trăia pe malul unui lac fermecat. Frumusețea, bunătatea și blândețea ei atrăgeau admirația tuturor, dar și invidia celor răi.

Într-o zi, o vrăjitoare, mâhnită de lumina pe care prințesa o aducea în sufletele oamenilor, a aruncat asupra ei un blestem, prefăcând-o într-o pasăre. Totuși, blestemul nu a putut șterge noblețea inimii ei, ci doar i-a schimbat chipul. Astfel, prințesa a devenit o lebădă, iar lacul a rămas de atunci casa ei.

Lebăda s-a dovedit a fi o ființă aparte, purtând cu ea eleganța și demnitatea unei regine. Chiar și în suferință, ea a continuat să aducă frumusețe în jurul său, iar cântecul ei – rar și melancolic – a rămas o amintire a sufletului de prințesă.

Se spune că lebăda simbolizează iubirea sinceră, puritatea, loialitatea și renașterea. Ea își alege un singur partener pentru întreaga viață și rămâne alături de el, străbătând împreună toate anotimpurile. În multe culturi, lebăda este considerată un mesager între lumi, purtând mesaje de pace, armonie și speranță.

Astăzi, lebăda ne amintește că adevărata frumusețe nu stă doar în aparențe, ci în bunătatea și curajul de a rămâne tu însuți, chiar și atunci când viața te încearcă. Ea plutește pe ape ca o poveste vie, un simbol al grației și al forței interioare, care ne învață că din suferință se poate naște o și mai mare lumină.

Daniel Boca

Levi Bagy

Magdalena Rujoiu

Cornelia Ilie

Lucia Gheoldan

Mircea Furdu

Angela Codrina Boose

Adrian K

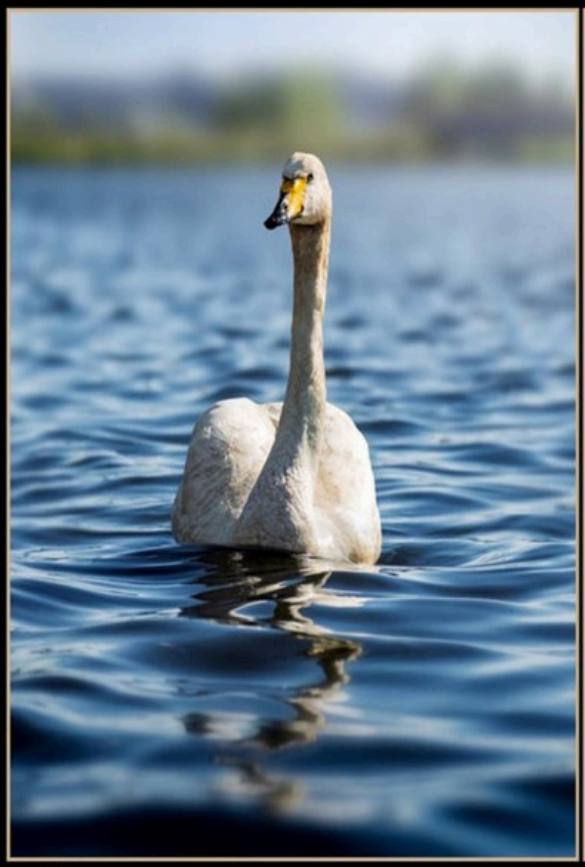
Mircea Nitulescu

Camelia Stan

Mircea Negulescu

Gratian Militescu

Ovidiu Domsa

Sunt oameni pe care îi descoperi încet, din răspunsuri, din fotografii și din felul în care vorbesc despre lucrurile pe care le iubesc. Dana Roman este unul dintre acei oameni pentru care fotografia nu înseamnă doar imagini, ci liniște, emoție și apropiere de natură. Profesor dedicat și fotograf pasionat, Dana privește lumea cu răbdare și sensibilitate, căutând frumusețea sinceră a unei clipe, fără artificii și fără grabă.

Am invitat-o la o cafea pentru a-i afla povestea: cum a început drumul său fotografic, ce loc ocupă marea și muntele în sufletul ei, ce se ascunde în spatele imaginilor sale și ce visuri poartă mai departe. Vă invităm să o descoperiți pe Dana Roman, omul din spatele aparatului de fotografiat.

CF - Înainte de toate, cine este omul din spatele aparatului foto? Cum te-ai descrie în câteva cuvinte?

DR - Sunt profesor pentru învățământul primar, pasionat de oameni și de frumusețea lucrurilor simple. Îmi găsesc echilibrul în natură – între mare, munte și liniște. Iubesc lectura, drumețiile, mișcarea și fotografia, prin care încerc să surprind emoții și povești în fiecare cadru.

CF - Ești profesor și, în același timp, un om îndrăgostit de fotografie. Cum se completează aceste două lumi? Se influențează una pe cealaltă?

DR - Pentru mine, cele două lumi se completează firesc. Ca profesor, învăț să privesc fiecare copil cu răbdare, empatie și atenție la detalii. Ca fotograf, învăț să observ frumusețea din lucrurile simple și să surprind emoții autentice.

Cred că fotografia m-a făcut un profesor mai atent și mai creativ, iar meseria de dascăl m-a învățat să văd dincolo de aparențe.

În ambele, esențial este să privești cu sufletul și să descoperi povestea din fața ta.

CF - Îți mai amintești emoția primei fotografii? Cum a început, de fapt, povestea ta cu fotografia?

DR - Da, îmi amintesc emoția începutului. Fotografia nu a apărut dintr-un plan bine stabilit, ci din dorința de a păstra frumusețea unor clipe și locuri care mă impresionau. Cu fiecare ieșire în natură, cu fiecare răsărit sau apus, am simțit nevoia să surprind ceea ce vedeam și ceea ce simțeam. În timp, fotografia a devenit mai mult decât un hobby – a devenit o modalitate de a mă exprima, de a privi lumea mai atent și de a spune povești fără cuvinte.

CF - Privind galeria ta de imagini, se vede imediat dragostea pentru natură. Ce te atrage cel mai mult atunci când ieși cu aparatul foto: lumina, liniștea sau sentimentul de libertate?

DR - Cred că toate trei merg mână în mână. Lumina este cea care dă viață unei fotografii, liniștea mă ajută să observ ceea ce alții poate trec cu vederea, iar sentimentul de libertate este motivul pentru care ies mereu în natură cu aparatul foto.

Acolo mă regăsesc, mă încarc și privesc lumea fără grabă. Pentru mine, fotografia nu înseamnă doar imagini frumoase, ci și emoția de a surprinde un moment autentic și de a-l păstra pentru totdeauna.

CF - Știu că marea ocupă un loc special în sufletul tău. Ce are ea atât de aparte încât te face să revii mereu, fie în realitate, fie măcar cu gândul?

DR - Marea este locul în care sufletul meu își găsește liniștea deplină, are puterea de a-mi alunga grijile și de a-mi reda echilibrul.

Fiecare răsărit sau asfințit, fiecare val și fiecare schimbare de lumină spun o poveste diferită, iar asta mă inspiră de fiecare dată. Revin mereu la mare pentru că acolo simt libertatea, pacea și bucuria lucrurilor simple.

Iubesc să simt nisipul fierbinte sub tălpile goale, atingerea valurilor și mirosul mării. Chiar și atunci când sunt departe, o port cu mine în gând și în fotografiile pe care le fac.

CF - La fel de mult iubești și muntele. Dacă ai putea alege o singură dimineață perfectă pentru fotografiat, unde ai fi: pe o plajă, pe un vârf de munte, într-o pădure sau într-un alt loc drag inimii tale?

DR - Mi-ar fi foarte greu să aleg, pentru că atât marea, cât și muntele îmi sunt foarte dragi.

Dacă ar fi să aleg o singură dimineață, probabil aș fi pe o plajă, înainte de răsărit. Îmi place liniștea acelui moment, când marea și cerul par că respiră în același ritm, iar lumina se naște încet.

Dar, dacă a doua zi m-ați întreba din nou, s-ar putea să vă răspund că aș prefera un vârf de munte, de unde să privesc ceața și norii de sus. Cred că, mai presus de loc, caut emoția pe care natura mi-o oferă și bucuria de a o transforma într-o fotografie.

CF - Fotografiile tale sunt naturale și foarte puțin editate. Crezi că frumusețea unei imagini se naște în primul rând în momentul declanșării și mai puțin în fața calculatorului?

DR - Da, cred că o fotografie bună se naște în clipa în care apeși declanșatorul.

Lumina, compoziția, emoția și răbdarea de a aștepta momentul potrivit sunt cele care dau valoare unei imagini. Editarea este importantă, dar pentru mine ea are rolul de a evidenția ceea ce am văzut și am simțit, nu de a transforma realitatea. Îmi doresc ca fotografiile mele să rămână autentice și să transmită emoția locului exact așa cum am trăit-o.

CF - Cât de mult contează emoția și cât de mult contează aparatul foto într-o imagine reușită? Care dintre ele are, în opinia ta, rolul decisiv?

DR - Fără îndoială, emoția este cea care face diferența.

Un aparat foto bun este un instrument valoros, dar nu poate înlocui privirea, răbdarea și sensibilitatea celui care îl folosește. O imagine reușită nu este doar una corect expusă, ci una care transmite ceva, care oprește privitorul pentru o clipă și îi trezește o emoție. Aparatul poate surprinde lumina, însă fotograful este cel care surprinde povestea.

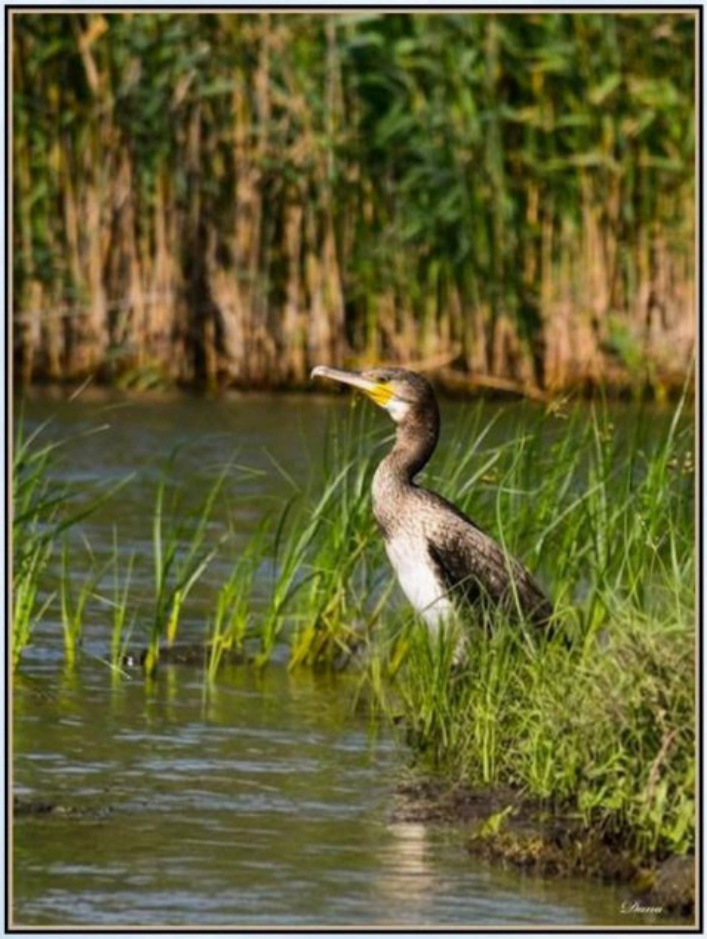
CF - Există o fotografie pe care o privești și astăzi cu aceeași emoție ca în ziua în care ai realizat-o? Ce poveste ascunde?

DR - Da. Este o fotografie realizată la răsărit, pe dealurile din Maramureș, când ceața și fumul se împleteau ușor peste un sat.

O privesc și astăzi cu aceeași emoție, pentru că îmi amintește de liniștea acelei dimineți și de frumusețea autentică a locului.

În acea dimineață am simțit că natura își spune povestea în șoaptă, iar eu am privilegiul să fiu acolo și să o surprind.

Pentru mine, fotografia nu înseamnă doar o imagine reușită, ci o emoție pe care o pot retrăi de fiecare dată când o privesc.

CF - Dacă mâine ai primi biletul pentru o călătorie fotografică fără nicio limită, ce destinație ai alege și de ce?

DR - Aș alege fără ezitare Valea Hula, din Israel. Este un adevărat paradis al păsărilor și un loc pe care îmi doresc de mult timp să-l descopăr prin obiectivul aparatului foto.

Mă fascinează migrația păsărilor, lumina de la răsărit și posibilitatea de a surprinde comportamente naturale în habitatul lor.

Cred că o astfel de experiență ar însemna mai mult decât fotografii reușite – ar fi o întâlnire cu natura în una dintre cele mai spectaculoase forme ale ei și un vis împlinit pentru un fotograf pasionat de viața sălbatică.

CF - Mi-ai spus cândva că una dintre cele mai mari bucurii a fost faptul că cineva a crezut în tine şi te-a încurajat să mergi pe acest drum.

Cât de important este, pentru un fotograf aflat la început, să întâlnească omul potrivit la momentul potrivit?

DR - Cred că acest pas este foarte important.

La început de drum, fiecare încurajare îţi dă încrederea de a merge mai departe şi de a crede în ceea ce faci.

Am avut norocul să întâlnesc omul potrivit care a văzut potenţial în mine şi m-a încurajat zi de zi. Uneori, un singur om care îţi spune „mergi înainte, poţi" poate schimba un destin. Talentul şi munca sunt esenţiale, dar sprijinul venit la momentul potrivit îţi poate da aripi, curajul de a-ţi urma visul.

CF - Din ceea ce am reuşit să te cunosc, eşti un om foarte activ, iubeşti drumeţiile, sportul şi natura. Crezi că fotografia este, până la urmă, cea mai firească prelungire a felului în care trăieşti?

DR - Da, cred că fotografia este cea mai firească prelungire a felului în care trăiesc. Îmi place să fiu în mijlocul naturii, să merg pe munte, pe malul mării, să descopăr locuri noi şi să mă bucur de liniştea lor. Aparatul foto mă însoţeşte aproape întotdeauna, pentru că îmi oferă posibilitatea de a păstra emoţia acelor momente. Nu fotografiez doar ceea ce văd, ci şi ceea ce simt. Pentru mine, fotografia nu este doar un hobby, ci un mod de a trăi mai atent, mai prezent şi mai aproape de natură.

CF - Te-ai gândit vreodată la o expoziţie personală? Cum ar arăta, în visul tău, prima expoziţie care să îţi poarte semnătura?

DR - Da, m-am gândit şi sper ca într-o zi acest vis să devină realitate.

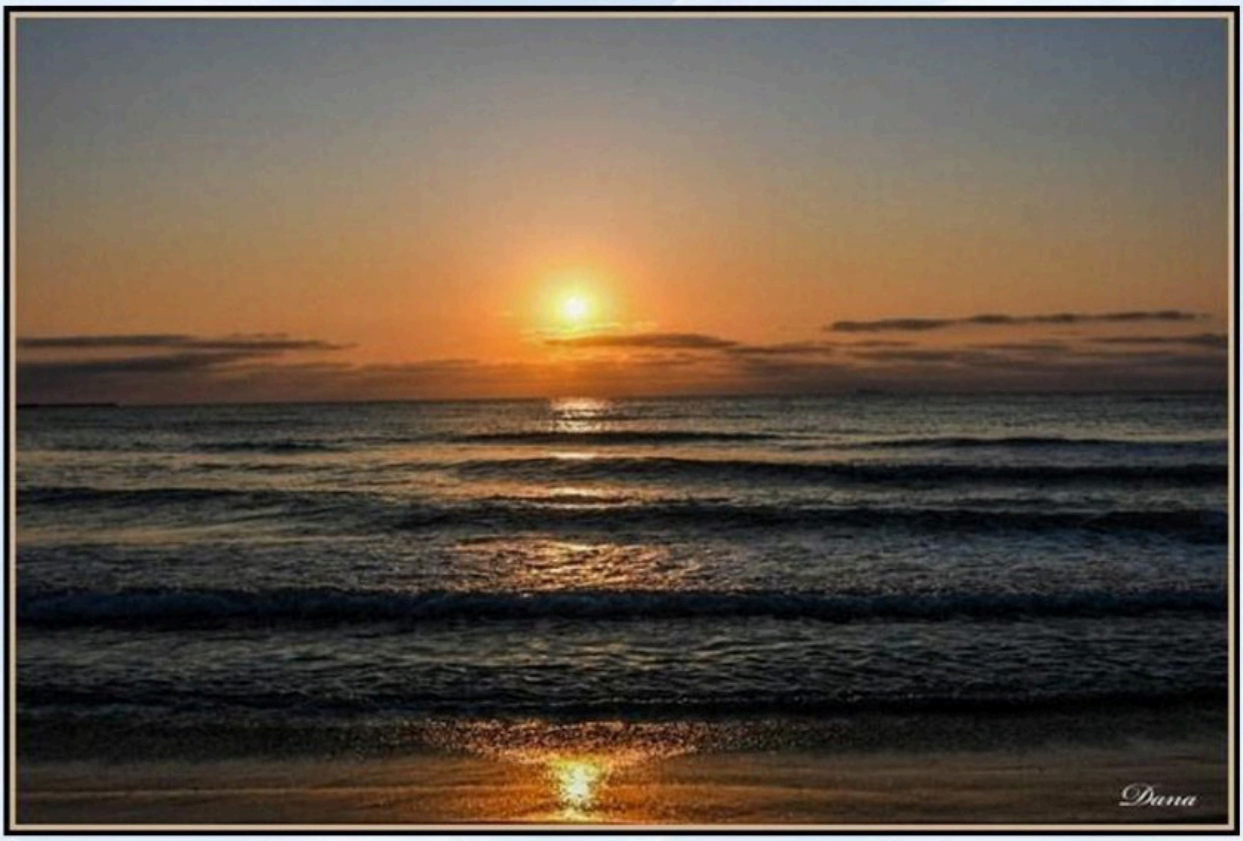
Mi-aş dori ca prima mea expoziţie să fie o invitaţie la linişte şi la redescoperirea frumuseţii naturii. Aş expune imagini de la răsărituri şi apusuri pe malul mării, peisaje din Maramureş sau Dumeşti învăluite în ceaţă, păsări surprinse în zbor şi momente autentice din locuri care m-au impresionat profund.

Mi-aş dori ca fiecare fotografie să spună o poveste şi să transmită o emoţie, astfel încât cei care le privesc să simtă, măcar pentru câteva clipe, aceeaşi linişte şi bucurie pe care le-am trăit şi eu în momentul în care am apăsat declanşatorul.

CF - În toţi aceşti ani de fotografie, a existat un răsărit, un apus sau un moment petrecut în natură care te-a făcut să laşi aparatul jos şi să te bucuri pur şi simplu de clipă?

DR - Da, au existat astfel de momente şi cred că acelea sunt cele mai preţioase.

Îmi amintesc un răsărit pe malul mării şi o dimineaţă pe dealurile din Maramureş, când ceaţa şi lumina se împleteau într-un peisaj aproape ireal. La un moment dat am lăsat aparatul jos şi am ales să privesc în liniște. Am înțeles atunci că nu toate frumusețile trebuie neapărat fotografiate. Unele merită pur şi simplu trăite, pentru că cea mai frumoasă amintire rămâne uneori cea păstrată în suflet.

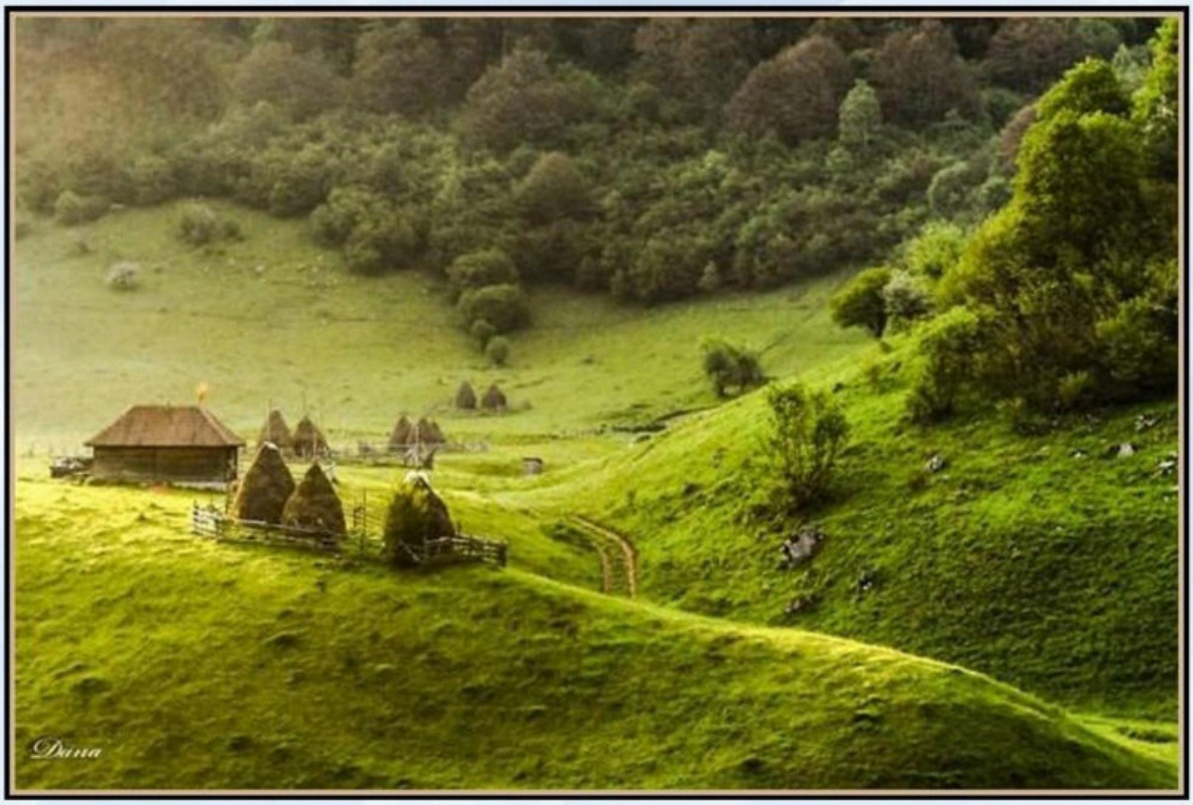
CF - Fotografia aduce şi multe întâmplări neaşteptate. Care este cea mai amuzantă amintire pe care o ai dintr-o ieşire la fotografiat?

DR - Îmi amintesc cu drag de o dimineaţă petrecută la răsărit în Fundătura Ponorului, un alt loc de basm, drag mie.

Era prima dată când ajungeam acolo şi eram fascinată de peisaj. Urcasem pe un deal pentru a surprinde razele soarelui care mângâiau casele şi dealurile din faţa mea. Eram atât de concentrată asupra luminii şi a cadrului perfect, încât nu mi-am dat seama că grupul plecase mai departe.

Când am ridicat privirea, eram singură. Am fost atenţionată de cei din grup de câteva ori că ne mutăm "sediul", dar eu mai voiam un cadru. Pentru câteva clipe am intrat în panică, apoi i-am zărit pe colegii mei în depărtare si am pornit grăbită după ei.

Astăzi îmi amintesc întâmplarea cu zâmbetul pe buze. A fost încă o lecţie că fotografia te poate face să uiţi complet de timp şi de tot ce se întâmplă în jurul tău.

CF - Ce sfat sincer i-ai da unui om care descoperă acum fotografia de natură și de peisaj?

DR - L-aș sfătui să aibă răbdare și să iubească mai întâi natura, apoi fotografia. Să nu alerge după fotografii spectaculoase sau după aprecierea celorlalți, ci după emoția pe care o simte în fața unui răsărit, a unei păduri sau a unei păsări în zbor. Să învețe să observe lumina, să aștepte momentul potrivit și să se bucure de fiecare ieșire, chiar și atunci când se întoarce acasă fără nicio fotografie.

Uneori, cele mai importante câștiguri nu sunt imaginile pe care le aduci cu tine, ci liniștea și bucuria pe care natura ți le oferă.

CF - Iar pentru final, dacă ar trebui să descrii fotografia în doar trei cuvinte, care ar fi acelea?

DR - Pentru mine ar fi: **Liniște, emoție și natură.**

Încheiem această cafea cu sentimentul că am întâlnit nu doar un fotograf pasionat, ci un om care știe să privească lumea cu răbdare și cu sufletul deschis.

În imaginile Danei Roman se regăsesc liniștea mării, lumina dimineților de munte, libertatea păsărilor și bucuria lucrurilor simple. Îi mulțumim pentru sinceritatea cu care ne-a împărtășit povestea sa și îi dorim ca visul primei expoziții personale să devină realitate.

Până atunci, o vom însoți cu drag în călătoria ei fotografică, acolo unde natura, emoția și lumina se întâlnesc într-un singur cadru.

Galerie foto

Dana

Dana

Dana

Dana

Dana

Dana

Dana

Dana

Dana

5 LUCRURI

pe care le face orice fotograf, dar nu le recunoaște

Fotografii sunt oameni serioși. Studiază lumina, compoziția, perspectiva, expunerea… Dar au și câteva mici obiceiuri despre care se vorbește mai rar. Astăzi lăsăm teoria deoparte și vedem dacă ne recunoaștem.

1. Face 17 fotografii identice

Prima fotografie este întotdeauna de probă. Doar verificăm lumina, unghiul și încadrarea.

A doua… parcă este mai bună. Mult mai bună, de fapt. A treia este pentru siguranță. Nu se știe niciodată.

A patra vine aproape firesc, pentru că, între timp… s-a schimbat puțin lumina. La a cincea observăm un detaliu pe care nu-l văzuserăm înainte.

La a șasea ne spunem: „Gata, asta e!" Și mai facem încă una. Doar una. Apoi încă una, fiindcă tocmai a trecut un nor.

Și tot așa… Odată ajuns acasă, fotograful deschide nerăbdător calculatorul, descarcă imaginile și descoperă marea surpriză: 17 cadre aproape identice.

Abia acum începe adevărata muncă.

„Care este mai bună, 8 sau 9?" Mărește fotografia 8 la 100%.

Se uită la 9. Revine la 8. Din nou la 9.

„Parcă 8 are lumina mai frumoasă… Dar 9 este puțin mai clară. Sau nu? Stai să mai văd o dată 8…"

După minute bune de comparații, zoom-uri și frământări existențiale, verdictul este, în sfârșit, clar:

Nu știe.

Așa că face ceea ce ar face orice fotograf responsabil: le păstrează pe toate. Pentru că, nu-i așa, poate într-o zi va descoperi de ce fotografia 9 era cu mult mai bună decât 8.

2. Spune „Gata, ultima!” de cel puțin cinci ori

Soarele a apus, lumina începe să dispară și toată lumea se pregătește, în sfârșit, de plecare.

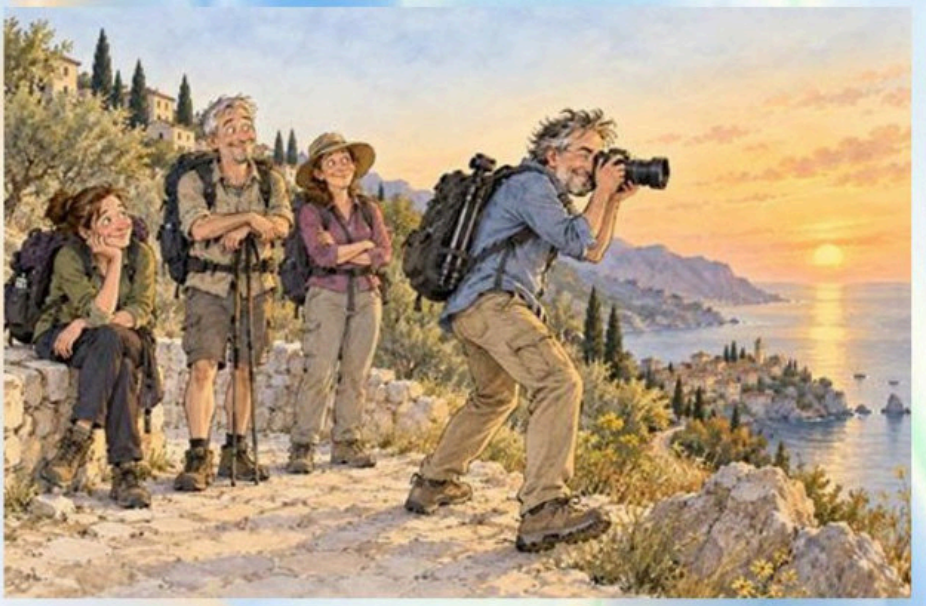
Se strâng lucrurile, se închid genții, se fac primii pași spre mașină… Daaaar… Din spate se aude vocea fotografului:

„Gata! Mai fac una și plecăm.”

Toată lumea se oprește. Fotograful își așază tacticos aparatul, caută unghiul, potrivește încadrarea, mai schimbă puțin setările…

Click.

Gata! Pornim.După aproximativ zece metri:

„Stați puțin! Uite lumina aceea!”

Toată lumea oftează. Geanta se deschide din nou, aparatul revine la ochi, iar „lumina aceea” primește, bineînțeles, nu una, ci minimum trei fotografii. Una mai largă, una mai de aproape și încă una… pentru siguranță.

După alte cinci minute se aude verdictul mult așteptat:

„Acum chiar gata!”

Se pornește din nou la drum. Numai că, exact atunci, apare o siluetă interesantă, o reflexie, un nor, o rază rătăcită sau, pur și simplu… ceva ce „nu era acolo acum două minute”. Și aparatul iese iar din geantă.

Pentru că adevărul gol-goluț este unul singur: fotograful nu este niciodată gata. El doar spune „gata” din când în când, ca să nu-și piardă însoțitorii.

3. Se întoarce din drum pentru ceva ce ceilalți nici măcar nu au observat

Fotograful merge liniștit alături de ceilalți. Vorbește, ascultă, pare chiar atent la conversație.

Dintr-odată… se oprește. Mai face un pas. Se întoarce. Privește în urmă.

Apoi face câțiva pași înapoi, cu privirea fixată undeva, într-un punct pe care nimeni altcineva nu pare să-l observe.

Ceilalți se opresc și ei, curioși: „Ce ai văzut?”

Poate o clădire spectaculoasă? Poate o pasăre rară? Poate ceva nemaivăzut? Nu.

Un zid. O umbră. O fereastră veche. O baltă în care se oglindește o bucată de cer. O frunză prinsă într-un colț de lumină. Cu alte cuvinte, nimic important pentru omenire, în general.

Dar fotograful deja s-a apropiat, s-a lăsat puțin într-o parte, a făcut doi pași la stânga, unul la dreapta, s-a aplecat și a ridicat aparatul.

Pentru că el a văzut ceea ce ceilalți au trecut cu vederea: lumina cădea exact cum trebuia.

Click.

Și, dintr-odată, zidul acela banal nu mai era doar un zid.

Iar ceilalți? Încă se uită la el și încearcă să înțeleagă ce Dumnezeu a fotografiat acolo.

4. Are mii de fotografii și spune că nu are ce posta

Carduri pline. Hard-diskuri pline. Foldere peste foldere: „2026_final”, „2026_final_2”, „Selectate”, „Selectate_bune”, „Selectate_CHIAR_BUNE”.

Și, cu toate acestea, fotograful privește lung monitorul și oftează:

„N-am nicio fotografie de pus astăzi.”

Începe să caute. Deschide un folder, apoi altul. Revine la cele vechi. Găsește o fotografie care îi place, dar parcă a mai postat ceva asemănător. Alta este frumoasă, dar „nu chiar pentru astăzi”. Uneia îi lipsește puțin contrast, alta ar trebui reîncadrată, iar la următoarea observă un fir de praf pe care nu-l mai poate ignora.

După o oră de căutări, închide calculatorul convins că nu are nimic potrivit.

Cele câteva zeci de mii de fotografii rămân liniștite în foldere, așteptând ziua în care autorul lor va considera că una dintre ele este, în sfârșit, bună de postat.

Este unul dintre marile mistere ale fotografiei: cu cât are mai multe imagini, cu atât fotograful este mai convins că nu are ce arăta.

5. Pleacă fără aparat și atunci vede fotografia vieții lui

Este aproape o lege a universului.

Când ai aparatul cu tine, nu se întâmplă nimic. Când îl lași acasă pentru că „mergi doar până acolo”… apare ceața perfectă, o rază de lumină trece printre clădiri, un om cu o umbrelă roșie traversează exact unde trebuie, iar un stol de păsări acoperă cerul.

Fotograful privește scena și rostește cuvintele pe care le-a spus măcar o dată în viață:

„Normal… tocmai astăzi nu am aparatul la mine!”

Dar, din fericire, există telefonul, pe care, în asemenea momente, îl scoatem din buzunar cu o viteză demnă de fotografia sportivă.

Și adevărul?

Dincolo de glumă, toate aceste mici obiceiuri spun ceva frumos despre fotografie.

Fotograful continuă să caute. Mai face un pas. Mai așteaptă puțin. Se întoarce. Mai încearcă o dată. Observă lucruri pe lângă care alții trec fără să le vadă.

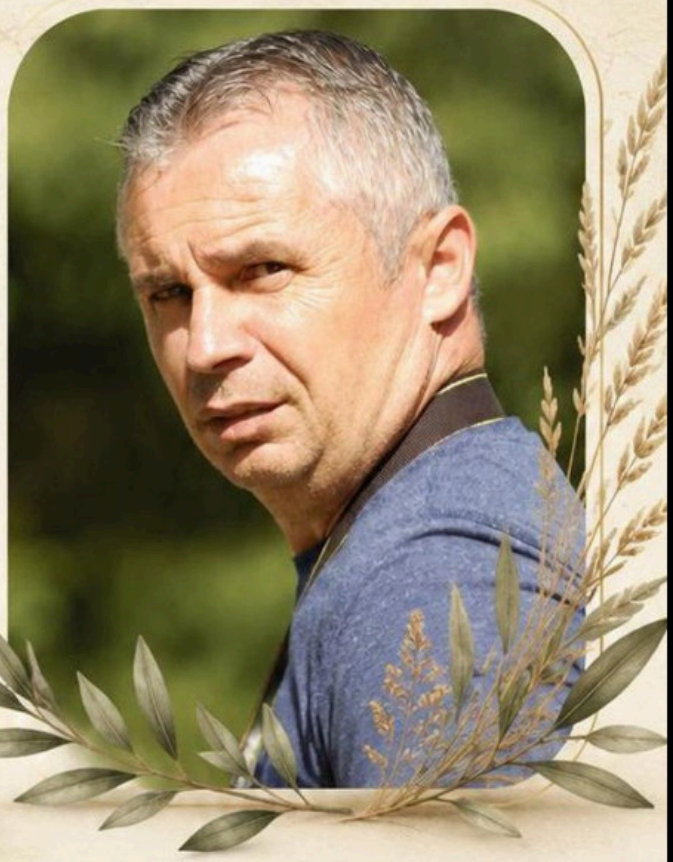
Și poate tocmai de aceea fotografia devine, în timp, mai mult decât un hobby: devine un fel de a privi lumea.

Și acum, spuneți drept: la câte dintre cele cinci v-ați recunoscut?

Când *peisajele* spun povești

La o cafea cu Radu Suciu

„Uneori, cele mai frumoase descoperiri apar atunci când te oprești din întâmplare. Abia mai târziu afli că locul ascundea o poveste.”

Pentru Radu Suciu, fotografia de peisaj nu înseamnă doar locuri frumoase și lumină potrivită. Înseamnă drumuri începute înainte de răsărit, clipe de așteptare, descoperiri neașteptate și emoții care, mai târziu, se transformă în imagini cu aerul unor tablouri.

De aproape 25 de ani, călătorește cu aparatul de fotografiat alături, atras de liniștea de la Vadu, de dealurile Toscanei, de frumusețea Munților Ciucaș sau de acele locuri pe care le descoperi numai dacă mai mergi „încă cinci minute”. În fotografiile sale, lumina scrie povești, ceața ascunde și dezvăluie, iar peisajul devine o amintire pe care o putem lua cu noi.

Ne așezăm, așadar, la o cafea cu Radu Suciu și pornim într-o călătorie printre răsărituri, drumuri, visuri și peisaje care continuă să vorbească mult timp după ce declanșatorul aparatului a fost apăsat.

CF - Radu, când ai descoperit că fotografia de peisaj este cea care te reprezintă cel mai bine? A fost o alegere conștientă sau simți că, într-un fel, peisajul te-a ales pe tine?

RS - Îmi place să călătoresc mult, iar dragostea pentru fotografia de peisaj a venit de la sine cu vreo 25 de ani în urmă. Dar în același timp îmi place și fotografia de eveniment și fotografia de arhitectură.

© Dutiu Radu

CF - Mulți fotografi spun că lumina este sufletul unei imagini. Tu ce observi prima dată când ajungi într-un loc nou: lumina, compoziția sau emoția pe care ți-o transmite acel peisaj?

RS - Fotografia(Phos graphis) - se traduce prin "a scrie cu lumina ". Deci lumina este foarte importantă.

Dar prima dată simt emoția pe care o transmite locatia. În același timp, pentru a transmite mai departe o emoție/poveste trebuie sa ținem cont si de compoziție, cromatică, subiect…

CF - Cum alegi locurile pe care le fotografiezi? Îți planifici fiecare ieșire în detaliu sau preferi să te lași purtat de drum și să descoperi locurile pe parcurs?

RS - De cele mai multe ori îmi caut locațiile pentru fotografiat pe platformele online, prieteni ș.a.m.d., dar s-a întâmplat de multe ori să descopăr locații frumoase doar pentru că am fost inspirat (sau inspirați, pentru ca în general mergem mai mulți) să merg mai departe încă " 5 minute".

CF - În fotografia de peisaj, cât este planificare și cât este noroc? Ai avut momente în care ai așteptat ore întregi pentru doar câteva clipe de lumină perfectă?

RS - Planificarea pentru mine ține doar de alegerea locației și ora la care vreau să ajung acolo. Am mers de multe ori în locații foarte fotogenice, iar vremea nu a fost de partea mea, iar în alte cazuri să am noroc de cateva minute cu vreme bună, doar pentru câteva cadre.Ținând cont că

încerc să fotografiez la răsărit sau la apus, încerc să ajung înainte de răsărit/apus cu o jumătate de oră și mă opresc din fotogafiat când lumina nu este favorabilă.

Nu am așteptat niciodată cu orele pentru un cadru.

CF - Există un loc în care revii mereu cu aparatul foto, indiferent de anotimp? Ce te atrage atât de mult acolo?

RS - Locul unde merg indiferent de anotimp este Dumești, un loc foarte fotogenic dar, și aproape de localiatea unde locuiesc, Cluj Napoca.

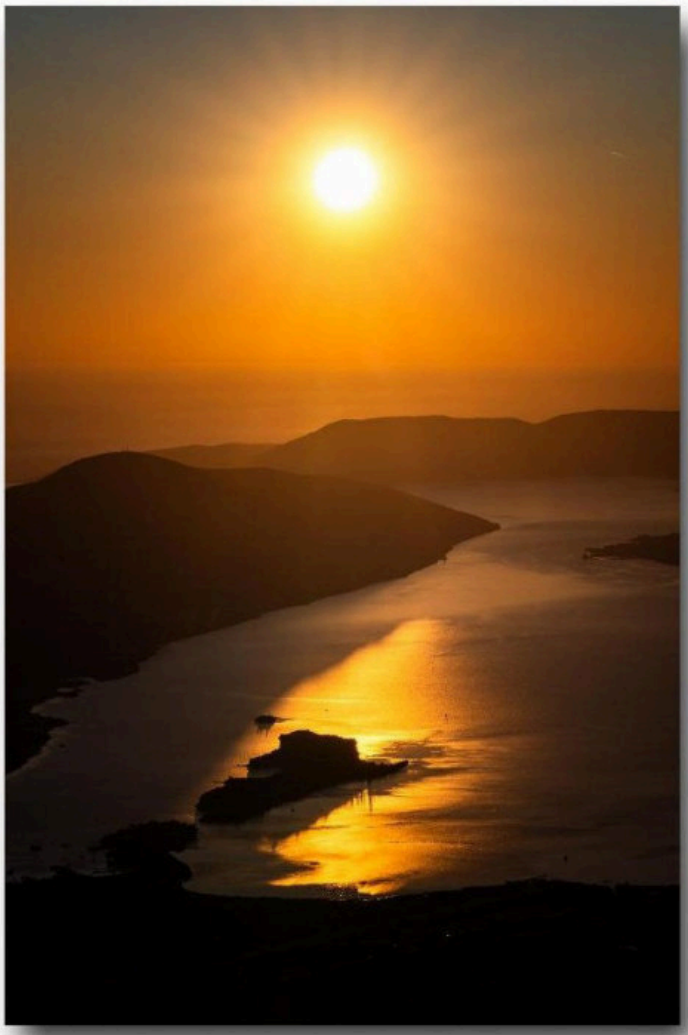
CF - Care este fotografia de peisaj de care ești cel mai mândru și ce poveste ascunde în spatele ei?

RS - Fotografia care mi-a plăcut cel mai mult este realizată în Toscana, imediat după o ploaie puternică. M-am oprit întâmplător în acel loc, atras de frumusețea peisajului, fără să-i cunosc povestea. Abia mai târziu am aflat că acolo fusese filmată una dintre scenele celebrului film „Gladiatorul", iar această descoperire a făcut fotografia cu atât mai specială pentru mine.

CF - Există un răsărit sau un apus pe care nu îl vei uita niciodată? Ce l-a făcut atât de special?

RS - Oricare răsărit din Vadu, Constanta rămâne în sufletul meu (nu are neapărat legătură cu fotografia). Liniștea pe care o reăasesc acolo face acel loc special. Dar cel mai frumos Apus de care am fost impresionat a fost în Kotor, Muntenegru,un loc de neuitat.

CF - Natura știe întotdeauna să surprindă. Ai avut vreodată parte de o întâmplare amuzantă sau neașteptată în timp ce fotografiai?

RS - Nu aș putea spune că am avut astfel de evenimente. Poate doar când voiam să fotografiem și am nimerit pe un teren de vânătoare, aproape de Dumesti, iar doi mistreți au trecut in goană pe lângă noi în timp ce erau fugăriți de câinii de vânătoare.

CF - Ce încerci să transmită fotografiile tale? Frumusețea locului în sine sau emoția pe care ai trăit-o în acel moment?

RS - De cele mai multe ori editez fotografiile după o perioadă destul de lungă, astfel fotografiile nu mai transmit emoțiile din "acel moment", poate doar frumusestea locului. Fotografiile transmit ceea ce simt în momentul editării. Dar înainte de a o edita, încerc să mi-o imaginez sub formă de tablou.

CF - Dacă ai putea oferi un singur sfat unui fotograf aflat la început de drum în fotografia de peisaj, care ar fi acela?

RS - E greu de recomandat doar un sfat…Răbdare, să învețe încontinu și să știe că fotografia de peisaj nu este ușoară și nici ieftină. Să te trezești noaptea (sau poate nici nu apuci să dormi)

pentru a ajunge la o anumită locație, cheltuieli cu aparatura, combustibil, cazare …etc. Si de cele mai multe ori nu ești remunerat…În general, fotografia de peisaj este doar pentru sufletul nostru

© Sorin Rada

CF - Toscana ocupă un loc aparte în colecția ta de fotografii. Ce are atât de special încât te face să revii mereu, măcar cu gândul? Lumina, dealurile, chiparoșii, satele sau pur și simplu atmosfera?

RS - Dacă ar trebui să îmi imaginez Raiul, ar fi identic cu Toscana primăvara! Caut ceața în fotografie, iar Toscana nu duce lipsă de ceață între dealurile pline cu livezi de măslini sau podgorii, străbătute de drumuri mărginite de chiparosi înalți, care duc la câte o casă singuratică pe fiecare vârf de deal.

© Sorin Rada

Orasele cetate ca şi Pienza, Montepulciano, San Quirico, Montalcino, San Gimignano, Siena… etc, multe dintre ele având o istorie de sute, dacă nu mii de ani, te impresionează până ajungi să îţi doreşti sa rămâi acolo pentru totdeauna.

CF - Există o fotografie realizată în Toscana care ocupă un loc aparte în sufletul tău? Povesteşte-ne puţin despre momentul în care ai surprins-o.

RS - Este o fotografie pe care am surprins-o după o ploaie puternică.M-am oprit cu maşina intr-un loc,unde la distanţă era o vilă care mi-a plăcut şi pur şi simplu am obţinut acel cadru.

CF - Pentru cei care nu au ajuns încă acolo, cum ai descrie o dimineață în Toscana? Ce simte un fotograf când vede pentru prima dată ceața ridicându-se dintre dealuri?

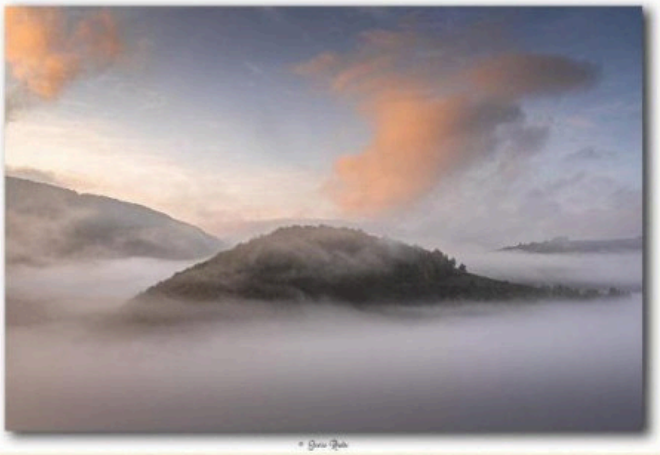
RS - Când am mers prima dată in Toscana, dupa 16 ore de condus, nu imi doream decât să mă cazez si să dorm, dar când am ajuns acolo, in apropierea localității Pienza, am fost fascinat și mai "fresh" ca niciodată. 6 zile m-am trezit pe la 4.30 dimineața, am fotografiat răsăritul și ceața dimineții, apoi localitățile învecinate, apusul și adormeam pe la ora 23.00 fără să mă simt obosit. Dacă nu mi se strica mașina pe autostradă, lângă Veneția, totul ar fi fost perfect.

Mie personal mi-a plăcut enorm. (Trebuie să mentionez faptul că Toscana este foarte mare, există chiar și insule care aparțin de Toscana. Când spun că vreau să fotografiez Toscana este ca și cum aș spune că vreau să fotografiez Transilvania…eu nu am văzut nici 0.5 % din ceea ce înseamnă Toscana).

CF - În România avem și noi locuri spectaculoase. Există vreun peisaj de la noi care îți oferă aceeași liniște și aceeași emoție pe care le găsești în Toscana?

RS - Da, Maramuresul și Bucovina te duc un pic cu gândul catre dealurile Toscanei.

CF - Dacă ar fi să recomanzi un singur loc din România pe care orice fotograf de peisaj ar trebui să-l vadă măcar o dată prin obiectivul aparatului, care ar fi acela și de ce?

RF - Munții Ciucaș! Cred că sunt cei mai fotogenici munți din România. Sunt trasee ușoare și munții pot fi fotografiați și la răsărit și la apus.

CF - Dacă ai putea petrece o singură zi fotografiind oriunde în lume, unde ai merge și ce ai spera să surprinzi?

RS - Dacă am la dispoziție doar o singură zi este greu de ales. Poate Havana, Cuba .

Aș vrea sa fotografiez arhitectura, mașinile celebre care încă mai circulă dupa 40-50 de ani de funcționare și oamenii care încearcă să supraviețuiască intr-o țară cu mari probleme economice.

CF - În încheiere, unde visezi să ajungi cu aparatul foto în următorii ani? Există un peisaj pe care încă îl aștepți și pe care speri să-l transformi într-o fotografie memorabilă?

RS - Îmi doresc demult să ajung în Madeira, unde am o mulțime de peisaje pe care aș vrea " să le iau cu mine".

Dar sunt atat de multe locuri unde aș vrea sa ajung: Islanda, Patagonia, Polinezia Franceză, Tibet, Vietnam, Thailanda,... Doar că este foarte greu.

Depindem de Bani și de Timp. Dacă vrem Bani trebuie să muncim și nu avem Timp, dacă avem Timp, nu avem Banii care să ne permită să călătorim…și trebuie să călătorim! Pentru că timpul trece și la un moment dat rămânem doar cu amintirile a ceea ce am făcut în viață si locurile pe care le-am vizitat.

© Suciu Radu

CF - La finalul acestei cafele, rămânem cu imaginea unui fotograf pentru care fiecare călătorie este o întâlnire cu lumina, iar fiecare fotografie, o încercare de a păstra ceva din frumusețea unei clipe.

Radu Suciu ne amintește că fotografia de peisaj cere răbdare, timp, efort și, uneori, multe drumuri fără cadrul visat. Dar tocmai acestea îi dau valoare. Pentru că, dincolo de echipament și de planificare, rămâne bucuria de a fi acolo: în fața unui răsărit la Vadu, printre cețurile Toscanei sau pe un drum necunoscut care mai cere doar „încă cinci minute”.

Madeira, Islanda, Patagonia și toate celelalte destinații așteaptă încă să fie descoperite prin obiectivul său. Iar noi îi dorim să aibă timpul și șansa de a ajunge cât mai departe și de a aduce cu el cât mai multe peisaje transformate în povești. Fiindcă timpul trece, dar fotografiile păstrează vii locurile prin care am trecut și emoțiile pe care le-am trăit.

© Suciu Radu

Galerie foto

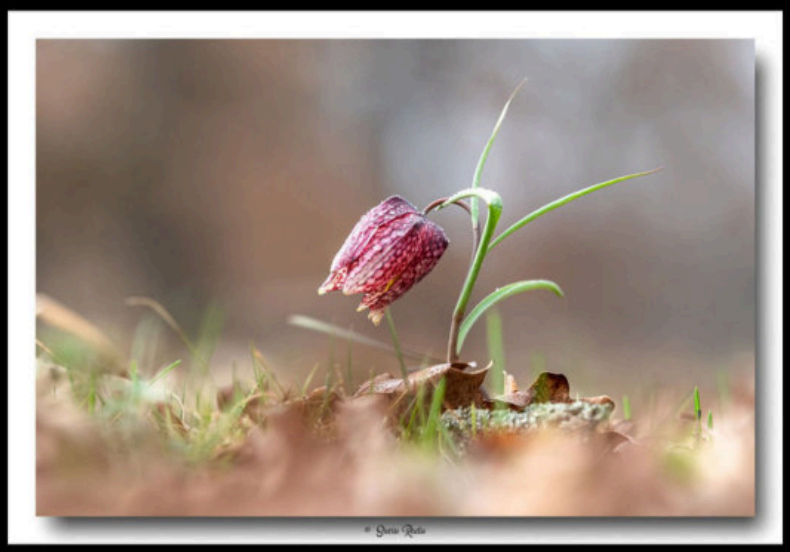

MAX

Sub LUPĂ

În spatele fiecărei imagini se ascunde o poveste.
În 'Sub lupă' descoperim oamenii, emoțiile și detaliile care dau viață fotografiei.

De câte ori nu trecem pe lângă o floare, un copac sau un petic de iarbă fără să ne oprim? Privim culoarea, poate admirăm lumina, dar rareori ne apropiem suficient pentru a descoperi lumea măruntă care își duce viața chiar acolo, sub ochii noștri.

Pe o petală se odihnește o insectă, sub o frunză o mică vietate caută umbră, iar printre firele de iarbă se petrec povești pe care, de cele mai multe ori, nici nu le bănuim.

Fotografia close-up ne invită să ne apropiem. Să încetinim puțin și să privim ceea ce ochiul grăbit trece cu vederea. Dintr-odată, o frunză devine un univers, o petală – un loc de popas, iar cea mai mică vietate – personajul principal al unei povești.

Luna aceasta, la „Sub Lupă", vă invităm să descoperim împreună această lume discretă, fragilă și fascinantă, care există pretutindeni în jurul nostru. Trebuie doar să ne apropiem suficient pentru a o vedea.

Pip Popescu

Petroneta Vali Stavu & Fabry Ana

Paul Flexe & Pip Popescu

Gratian Militescu & Monica Bancila

Erika Ciolacu & Ramona Ciuchendea & Laura Ioana HP

Erika Ciolacu & Flaviu Negru & Daniela Rotar

Adrian Flavius Grigore & Marius Forgaciu

Foto: Paul Adrian Chiș

Dincolo de privire

cu Margareta Paula Iliescu

„Medicina caută adevărul dincolo de aparențe.

Fotografia îl caută în lumină. Amândouă cer ochi atent, răbdare și sensibilitate.”

Există profesii în care a privi înseamnă mult mai mult decât a vedea. Medicina și fotografia par să aparțină unor lumi diferite, însă amândouă cer atenție, răbdare, sensibilitate și darul de a descoperi ceea ce rămâne adesea nevăzut.

Margareta Paula Iliescu este medic psihiatru și fotograf pasionat. A explorat frumusețea peisajului și universul delicat al fotografiei still life, iar de curând și-a îndreptat atenția către portretul Fine Art, unde chipul, lumina și emoția se întâlnesc pentru a spune o poveste.

Am invitat-o la o cafea și la o conversație despre oameni, fotografie și felul în care experiența unei vieți se așază, uneori fără să ne dăm seama, în fiecare imagine pe care o realizăm.

Cf - Paula, înainte de toate, cine este omul din spatele aparatului de fotografiat? Cum v-ați prezenta unui cititor care vă întâlnește pentru prima dată prin intermediul revistei noastre?

MPI - Sunt un om obișnuit. Am 54 de ani și, încă din adolescență, am descoperit plăcerea de a surprinde în fotografii peisajele și oamenii dragi. Am avut, pe rând, câteva aparate foto Kodak, Olympus, Canon. Îmi amintesc că adesea trăgeam mai multe cadre aproape identice, consumând uneori un film întreg atunci când fotografiam un apus, de exemplu, iar apoi cheltuiam destul de mulți bani pe developarea filmelor.

Apoi, pentru mulți ani, m-am dedicat formării mele profesionale, iar profesia a devenit principala mea preocupare și pasiune. Din când în când, m-am întors la fotografie, mai ales prin fotografia de călătorie și cea de peisaj, dar abia în ultimii ani am început să o privesc cu adevărat cu seriozitate.

Am urmat un curs de fotografie, mi-am cumpărat un aparat digital și am început să descopăr fotografia dintr-o perspectivă cu totul nouă.

Cred că, de fapt, dragul de a fotografia a rămas undeva în mine și, după câteva decenii, s-a întors în viața mea, tocmai atunci când aveam mai multă nevoie să fac ceva doar pentru sufletul meu.

CF – Îți amintești momentul în care fotografia a încetat să mai fie doar o modalitate de a păstra amintiri și a devenit o pasiune adevărată?

MPI - Nu cred că a existat un moment anume. Cred că s-a concretizat pas cu pas, ca piesele unui puzzle care, încet-încet, au început să se aşeze la locul lor. Vacanțele în natură, oamenii dragi, călătoriile, dar și admirația mea pentru pictură au contribuit, fiecare în felul său, la construirea acestei pasiuni.

Mi-am dorit mult timp să pot picta, dar nu am avut niciodată suficient timp să mă dedic acestei arte. Cumva, fotografia mi s-a părut o cale mai accesibilă de a aşterne, cu penelul digital, impresiile mele despre lume și despre propriul meu univers interior.

La un moment dat, am conștientizat că fotografia devenise cu adevărat o pasiune dintr-un motiv foarte simplu: dacă cineva îmi spunea, la orice oră, „Hai să mergem să facem fotografii!", eram gata să las aproape orice făceam și să plec cu aparatul după mine. Pe dealuri, la apus, la răsărit sau pur și simplu undeva unde simțeam că poate fi ceva de fotografiat.

Cred că atunci mi-am dat seama că nu mai era doar despre fotografii. Era despre bucuria de a căuta, de a vedea și de a transforma ceea ce văd într-o formă a ceea ce simt.

CF – Ești medic psihiatru, o profesie în care observația, ascultarea și înțelegerea omului au o importanță aparte. Regăsești ceva din această experiență în felul în care fotografiezi?

MPI - Da, cred că există o legătură, deşi nu una pe care să o fi conştientizat de la început. Profesia mea m-a învățat, în primul rând, să observ. Să fiu atentă nu doar la ceea ce se vede, ci și la ceea ce se află dincolo de ceea ce este evident: o emoție, o stare, un gest, o tăcere.

Poate că această formă de a privi s-a transferat, într-un fel, şi în fotografie. Pentru mine, fotografia este o formă de emoție, un mod de a spune poveşti fără cuvinte, dar şi un mod de a trezi amintiri şi nostalgii. Îmi place să cred că unele dintre fotografiile mele pot duce privitorul cu gândul la tocana bunicii, la felul în care vântul mişca o perdea din maramă sau la mirosul de lavandă care venea din albiturile proaspăt scoase din dulap.

Poate că, prin ceea ce fotografiez, mă întorc şi eu, din când în când, la copilărie. Sunt un adult care priveşte lumea de astăzi, dar care îşi doreşte ca fotografiile sale să-i poarte pe cei care le privesc înapoi spre acele amintiri, spre tihna vieții de altădată, spre bucuriile simple şi spre acea fericire calmă pe care o aveam cândva fără să ştim că este fericire.

CF - Crezi că profesia te-a învățat să observi lucruri pe lângă care alți oameni ar putea trece fără să le remarce?

MPI - Cred că lucrul cu copiii te poartă într-o lume în care nu doar cuvintele sunt importante. Uneori, emoțiile, trăirile şi poveştile lor se exprimă în alte feluri: printr-un gest, printr-o expresie, prin ceea ce nu spun, dar şi prin desene, de exemplu. Astfel, adesea am pornit de la o imagine pentru a construi o poveste, povestea lor. Acum, prin imaginile mele, construiesc şi eu poveşti - ale mele şi ale altora, văzute prin filtrul meu.

CF - Ce cauți instinctiv atunci când ridici aparatul la ochi: frumusețea, lumina, emoția, povestea sau poate liniştea?

MPI - Toate acestea la un loc. Frumusețe, lumină, emoție, poveste, liniște. Dar cred că, instinctiv, caut mai ales acea bucurie calmă, acea tihnă pe care o simți în anumite momente şi pe care ai vrea să o poți păstra cât

mai mult. Îmi doresc ca fotografiile mele să fie o modalitate prin care să te poți întoarce, din când în când, la acea tihnă care îți odihnește sufletul și te încarcă cu puterea de a continua.

CF - Ai fotografiat mult still life. Ce te atrage la această lume aparent tăcută a obiectelor?

MPI - Mă atrage, înainte de toate, frumusețea lor tăcută.

Deși nu sunt ființe vii, obiectele pot păstra în ele povești sau le pot trezi în noi, ajutându-ne să retrăim momente dragi. Un obiect, o lumină, o culoare sau o anumită așezare pot readuce la suprafață o amintire, o stare ori chiar o emoție pe care credeam că am uitat-o. În felul acesta, ne pot ajuta să ne regăsim și să ne refacem forța interioară.

Cred că acesta este unul dintre lucrurile care mă atrag la fotografia still life: posibilitatea de a face ca obiectele aparent simple să spună o poveste, să vorbească despre oameni, despre timp și despre amintiri.

CF - În fotografia still life, fotograful construiește aproape totul: lumină, atmosferă, poziția obiectelor, culoare. Cât este spontaneitate și cât este construcție în imaginile tale?

MPI - Mare parte este spontaneitate, chiar dacă pornesc de la o imagine mentală destul de concretă. De cele mai multe ori văd ceva care mă inspiră - niște trandafiri roz, de exemplu - și încep să construiesc imaginea astfel încât să transmită cât mai bine ceea ce simt în acel moment.

Alteori, imaginea se naște chiar dintr-o întâmplare, dintr-un mic „accident". De exemplu, fotografia cu gerbera albă și vaza ciobită, cu cioburile lângă ea, s-a născut chiar în timpul pregătirii cadrului. În timp ce făceam setup-ul, am lovit din greșeală vaza și am spart-o. M-am necăjit, mai ales pentru că îmi dădeam seama că pierd momentul în care lumina naturală era exact așa cum mi-o doream.

Apoi m-am gândit că poate tocmai acest accident îmi oferă posibilitatea de a construi o imagine mai puternică decât cea pe care o aveam inițial în minte.

Am lipit vaza, am lăsat câteva cioburi lângă ea și am construit mai departe.

Cred că fotografia mea este undeva între ceea ce îmi imaginez și ceea ce se întâmplă în fața aparatului. Îmi place să construiesc, dar îmi place și să las loc pentru neprevăzut. Uneori, tocmai întâmplarea îți arată imaginea pe care nu știai că o cauți.

CF - Ai obiecte, flori, texturi sau anumite elemente la care revii frecvent în fotografii? Ce te atrage la ele?

MPI - Da, îmi plac lucrurile care amintesc de alte vremuri: pânza de sac, o foarfecă veche și ruginită, un vas ciobit, o masă de lemn nefinisată sau cu vopseaua sărită. Mă atrag simplitatea lor, urmele timpului și imperfecțiunile care le dau caracter.

Îmi place ceea ce aș numi un „vintage actualizat" - obiecte care poartă ceva din atmosfera altor vremuri, dar pe care încerc să le aduc într-un context vizual contemporan. Cred că tocmai întâlnirea dintre vechi și nou îmi oferă foarte multă inspirație.

Poate că, în felul acesta, încerc să vorbesc despre omul de acum, despre eu cea de acum sau despre tu cel de acum, dar care purtăm cu noi amintirile copilăriei noastre și, uneori, chiar amintirile altor generații.

Cred că unele obiecte au această putere: să treacă dincolo de timpul lor și să ne facă să ne amintim nu doar de ceea ce am trăit noi, ci și de lumea în care au trăit cei de dinaintea noastră.

CF - Dacă ar trebui să alegi o singură fotografie still life realizată de tine pentru a te reprezenta, ce poveste ar spune aceasta?

MPI - Sincer, nu aș putea să aleg o singură fotografie. Toate mă reprezintă, doar că fiecare surprinde un alt moment al meu, o altă stare, o altă trăire. Unele vorbesc despre liniște, altele despre nostalgie, fragilitate, bucurie sau poate chiar despre perioade în care am avut nevoie să mă regăsesc.

E ca și cum ai cere unui părinte să aleagă un singur copil dintre toți copiii pe care îi are. Fiecare este diferit, fiecare are povestea lui și fiecare poartă o parte din tine. Așa simt și eu în legătură cu fotografiile mele. Ele sunt ca un jurnal al meu, în care fiecare cadru poartă o poveste din mine.

CF - Peisajul presupune un alt fel de relație cu fotografia. Acolo nu mai putem muta muntele, copacul sau norul câțiva centimetri pentru compoziția perfectă. Ce te-a atras către fotografia de peisaj?

MPI - Cred că, înainte de toate, m-a atras liniștea pe care o simți atunci când eşti în mijlocul naturii. Îmi place să fiu acolo, într-un peisaj, să mă opresc şi să privesc. Să simt aerul, lumina, vântul şi să uit pentru câteva momente de tot ceea ce se întâmplă în jurul meu.

Fotografia vine aproape firesc după această stare. Încerc să păstrez într-un cadru ceea ce am simțit în acel moment şi să pot reveni, prin fotografie, la acea liniște.

CF – Eşti unul dintre fotografii care pleacă în căutarea unui anumit cadru sau preferi să te laşi surprinsă de ceea ce întâlneşti?

MPI - Şi, şi. Uneori plec în căutarea unei fotografii şi găsesc cu totul altceva. Alteori plec fără niciun plan şi mă întorc cu prea multe fotografii, convinsă că undeva, printre ele, trebuie să fie şi una bună.

Fotografia are, de cele mai multe ori, obiceiul să-mi schimbe planurile. Şi nu mă supăr. Până la urmă, dacă aş şti dinainte ce voi găsi, probabil că n-aş mai avea niciun motiv să plec cu aparatul. Iar uneori, cel mai bun cadru este tocmai cel pentru care nu am plecat de acasă.

CF - Există un loc în care te - ai întoarce iar şi iar cu aparatul de fotografiat?

MPI - Nu, nu pot spune că am un loc anume în care m-aş întoarce iar şi iar cu aparatul. Sunt atât de multe locuri şi, de fiecare dată când revii undeva, găseşti ceva nou care te poate surprinde.

Lumina se schimbă, anotimpurile se schimbă, lucrurile se schimbă şi, până la urmă, şi noi ne schimbăm. Viața este într-o continuă schimbare.

Poate că singurul loc la care orice fotograf se întoarce mereu, într-un fel, este lumea lui interioară. Poate că sinele meu nu este un loc perfect, dar cred că, indiferent ce fotografiez, o parte din ceea ce sunt ajunge în imaginile mele. Aşa că, într-un fel, chiar fără să vrem, ne întoarcem mereu către noi înşine, către sufletul nostru, către inima noastră.

CF - Ai făcut recent un pas către o zonă nouă, portretul Fine Art. Ce te-a determinat să te apropii de portret?

MPI - Portretul este o altă aspirație a mea, o zonă pe care îmi doresc să o descopăr mai mult. Dar, de fapt, nu portretul m-a apropiat de Fine Art, ci still life-ul.

Lucrând la imaginile mele, am început să-mi pun tot mai mult întrebarea cât de departe pot merge cu imaginația și cât de mult pot transforma o idee pe care o am în minte într-o imagine.

Cred că aici m-a atras Fine Art-ul: libertatea de a nu mă limita la ceea ce se află în fața aparatului, ci de a construi și de a transforma imaginea astfel încât să exprime cât mai bine ceea ce vreau să spun sau ceea ce simt.

Pentru mine, Fine Art-ul înseamnă, în primul rând, libertatea de a-mi lăsa imaginația să lucreze.

CF - Ai urmat un curs de portret Fine Art cu Paul Adrian Chiș. Care a fost cea mai importantă descoperire pe care ai făcut-o în timpul acestui curs?

MPI - Nu știu dacă a fost o singură descoperire. Mai degrabă am descoperit o lume în care încă mă simt la început.

Cursul mi-a arătat că există foarte multe posibilități de a construi o imagine și mi-a dat curaj să-mi las imaginația să meargă mai departe, dincolo de ceea ce văd în fața aparatului.

CF - Pentru un medic psihiatru, chipul uman și expresia lui au probabil o semnificație aparte. Atunci când realizezi un portret, privești diferit omul din fața aparatului?

MPI - Experiența mea în portret este încă mult prea puțină ca să pot spune că am găsit deja un mod al meu de a face portret. Sunt în momentul în care abia descopăr această zonă. Poate că experiența mea ca psihiatru mă ajută să caut să înțeleg omul din fața aparatului, să surprind ceva din el, din omul real, dincolo de măștile pe care toți ni le punem.

Cred că de aceea îmi place mai mult să fotografiez oamenii pe stradă. Acolo nu mai sunt preocupați de aparat, nu mai pozează, nu mai încearcă să arate într-un anumit fel. Sunt pur și simplu ei, cu ei înșiși, cu gândurile lor și cu grijile de peste zi.

Mă atrage ideea că un portret nu trebuie să arate doar exteriorul, aparențele, ci poate să ne dezvăluie ceva despre cine este omul din spatele lor. Mi-ar plăcea ca, în timp, să învăț să caut și să surprind acel „ceva" care nu se vede la prima privire.

CF - Fotografia poate fi și un spațiu de liniște. Ce îți oferă ție timpul petrecut în spatele aparatului?

MPI - Chiar asta este pentru mine: un spațiu de liniște, de bucurie, de fericire. În acele momente dispar grijile, și cele mărunte, și cele mari. Nu mai contează nimic altceva decât momentul în care mă aflu, ceea ce văd și ceea ce încerc să surprind.

Nu mă mai gândesc la ce a fost sau la ce urmează. Sunt pur și simplu acolo, cu aparatul în mână, bucurându-mă de ceea ce văd.

CF – Ești exigentă cu propriile fotografii? Îți este ușor să spui „aceasta este o fotografie bună" atunci când este realizată de tine?

MPI - Sunt foarte exigentă cu propriile fotografii și, de multe ori, găsesc nenumărate defecte. Apoi îmi amintesc că, de fapt, așa suntem și noi, oamenii: cu imperfecțiuni, iar uneori tocmai acestea ne pot face fermecători. Glumesc!

Da, se întâmplă uneori să nu mă mulțumească nimic din ceea ce am făcut. Pot să mă uit la o fotografie și să văd imediat ce aș fi putut face altfel. Dar încerc să-mi amintesc, în astfel de momente, o vorbă pe care am citit-o într-un interviu cu un fotograf și care mi-a rămas în minte: „Fotografia de mâine e cea mai bună."
Fiecare pas mic, fiecare greșeală te învață și te ajută să devii mai bun.

CF - Ce faci cu fotografiile care nu ies așa cum ți le-ai imaginat? Le abandonezi sau te întoarci la ele încercând să descoperi ce a lipsit?

MPI - Întotdeauna încerc să văd ce aș fi putut face mai bine. Chiar dacă o fotografie nu a ieșit așa cum mi-am imaginat, încerc să înțeleg unde am greșit. Uneori cer părerea celor apropiați și îi întreb ce nu le place sau ce cred ei că lipsește din fotografie. Chiar dacă nu au cunoștințe de fotografie, privitorii te pot surprinde adesea prin ceea ce observă.

Oricum, cred că fotografiile nereușite nu sunt timp pierdut. Și ele fac parte din procesul de învățare permanentă.

CF - Ce fotografi sau artiști te-au influențat felul de a privi fotografia?

MPI - Cred că pictura a avut o influență importantă asupra felului în care privesc fotografia, mai ales pictura flamandă și natura statică. Mă impresionează abundența, bogăția detaliilor, texturile și, mai ales, felul în care este folosită lumina.

Îmi amintesc de vizita la Muzeul Prado din Madrid. Am rămas fascinată în fața unor picturi de natură statică. Nimic nu mi se părea „mort" acolo. Un pahar avea sclipiri care te făceau să te minunezi, iar fructele și obiectele păreau atât de reale, încât aproape că îți venea să întinzi mâna și să le atingi. Iar lumina era absolut uimitoare. Aceste impresii au rămas undeva în sufletul meu, fără să-mi imaginez atunci că, peste ani, vor avea să influențeze traseul meu fotografic.

Ceva mai târziu, când încă îmi căutam nișa fotografică cea mai potrivită, am descoperit fotografiaDark Mood prin intermediul unui curs al lui Dácil Fernández. Atunci am început să descopăr o altă lume a luminii, a umbrelor, a atmosferei și a misterului, care îmi amintea foarte mult de emoțiile pe care le trăisem la Prado. Așa am început și eu să încerc să creez scene de dark still life.

Astfel, toate aceste întâlniri — mai întâi cu pictura și apoi cu fotografia — au contribuit la felul în care privesc astăzi fotografia, în special fotografia de still life.

CF -. Dacă ai putea transforma într-o fotografie o singură stare sufletească, care ar fi aceea și cum ar arăta imaginea?

MPI - Cred că aș alege tihna. Este o stare pe care o caut și în viață, și în fotografie.

Dacă ar trebui să o transform într-o imagine, mi-aș imagina o lumină blândă, de sfârșit de după-amiază, care intră printr-o fereastră și cade peste câteva lucruri simple: poate o masă veche, o floare, o ceașcă cu ceai sau câteva pere lângă o carte...

Nimic spectaculos, nimic care să strige după atenție. Doar liniște, câteva obiecte în umbră, păstrând misterul, o lumină care atinge alte câteva lucruri și sentimentul că, pentru câteva clipe, totul este așa cum trebuie să fie.

Cred că aceasta ar fi, pentru mine, imaginea perfectă.

CF - Iar la final, o întrebare pe care o adresăm omului, nu medicului și nici fotografului: ce lucru simplu te face fericită?

MPI - Clipele de dolce far niente alături de cei dragi. Să stăm împreună fără să avem neapărat ceva de făcut, să povestim, să râdem sau chiar să tăcem. Cred că fericirea adevărată se ascunde adesea tocmai în astfel de momente simple.

La finalul acestei întâlniri, rămânem cu imaginea unui om care privește lumea cu atenție și sensibilitate, indiferent dacă o face prin experiența medicului sau prin obiectivul aparatului de fotografiat.

În fotografiile Margaretei Paula Iliescu, obiectele capătă glas, peisajele devin spații ale liniștii, iar chipurile își dezvăluie, discret, poveștile. Poate că aceasta este adevărata legătură dintre profesia și pasiunea sa: dorința de a privi dincolo de aparențe și de a descoperi omul, emoția și frumusețea ascunsă în lucrurile simple.

Îți mulțumim, Margareta Paula Iliescu, pentru sinceritate, pentru eleganța răspunsurilor și pentru această frumoasă întâlnire dincolo de privire.

Nota editorului

Într-un număr anterior al revistei, una dintre fotografiile realizate de Margareta Paula Iliescu a fost, dintr-o regretabilă eroare editorială, atribuită unui alt autor. Greșeala a fost recunoscută și rectificată public, în mediul online, imediat ce a fost constatată.

Revin și în paginile revistei asupra acestei precizări, pentru că fiecare fotografie poartă nu doar o imagine, ci și semnătura, sensibilitatea și munca celui care a creat-o, iar acestea trebuie respectate.

Îi adresez încă o dată Margaretei Paula Iliescu scuzele mele sincere și îi mulțumesc pentru eleganța cu care a primit această situație. Mă bucur cu atât mai mult că, prin acest interviu, îi putem oferi spațiul pe care îl merită: acela în care să vorbească despre propria fotografie, despre parcursul său și despre felul în care privește lumea prin obiectiv.

GALERIE Foto

Când lumina
spune povești...

De la dorința de a „opri timpul” la recunoașterea în saloanele fotografice

Există fotografi care vorbesc mult despre aparatură și fotografi care, atunci când îi întrebi de ce fotografiază, vorbesc despre trăiri, oameni, timp și amintiri.

Marius Agache face parte din cea de-a doua categorie.

Inginer de profesie, pasionat de fotografie, de călătorii, tenis și mersul pe bicicletă, Marius și-a construit în timp propriul drum în lumea imaginii. Un drum început din plăcerea de a fotografia și continuat, pas cu pas, prin participări la expoziții și saloane fotografice, acceptări și distincții.

Astăzi, rezultatele obținute îi completează povestea și ne oferă un bun prilej să ne întoarcem la omul din spatele aparatului de fotografiat.

De ce fotografia?

Răspunsul lui Marius spune poate mai mult despre el decât ar putea spune o prezentare convențională:

„Nu știu să pictez, la cântat sau recitat nu excelez, balet nici pomeneală, dar fotografia îmi oferă posibilitatea de a-mi exprima trăirile, sentimentele, felul meu în care văd lucrurile, modul meu de a simți, de a atinge sau de a iubi.”

Pentru el, fotografia înseamnă și posibilitatea de **„a opri timpul”**, de a păstra pentru totdeauna momente pe care, într-o zi, poate că memoria nu le va mai putea reconstitui cu aceeași precizie.

Este una dintre cele mai frumoase definiții ale fotografiei: nu doar imagine, ci memorie.

Nu doar ceea ce ai văzut, ci și ceea ce ai simțit atunci când ai privit.

De la Zorki 4 la mirrorless

Povestea lui fotografică traversează și câteva generații de aparatură.

La început a fost Zorki 4, aparatul pe film. Au urmat aparatele DSLR entry-level, iar astăzi Marius fotografiază cu un sistem mirrorless full-frame Canon.

Cu toate acestea, nu consideră că aparatura performantă îl transformă automat pe cel care o deține într-un fotograf mai bun.

Marius spune că a întâlnit oameni care și-au cumpărat echipamente performante crezând că, odată cu acestea, au cumpărat și competențele necesare.

Experiența l-a convins că lucrurile nu funcționează astfel.

Aparatul rămâne instrumentul. Fotografia începe cu omul din spatele lui.

Poate tocmai de aceea îl atrag genuri fotografice diferite: peisajul, fotografia macro, fotografia de stradă, dar și chipurile oamenilor, pe care încearcă să surprindă emoții, sentimente și stări.

Despre prelucrare și fotografie

Într-o perioadă în care inteligența artificială este tot mai prezentă și în lumea imaginii, Marius privește prelucrarea fotografică fără verdicte categorice.

Pentru el, necesitatea intervenției asupra unei imagini depinde de situația în care aceasta a fost realizată: un cadru pregătit sau unul surprins pe neașteptate, elemente nedorite observate ulterior, corecții necesare sau alte particularități ale fotografiei.

Este o abordare care lasă loc atât tehnicii, cât și alegerii personale a fotografului.

Iar dincolo de toate acestea rămâne întrebarea esențială: **ce transmite fotografia?**

Când pasiunea începe să adune rezultate

Anii de fotografie au însemnat pentru Marius nu doar imagini adunate în arhivă, ci și participări la saloane fotografice și rezultate care s-au acumulat în timp.

Marius Agache este **membru UIAAP** și a ajuns la nivelul **Champion**, o etapă importantă în parcursul său fotografic.

Iar luna septembrie 2026 i-a adus două noi distincții.

„Spring minimalism" – National Gold E-Certificate

În cadrul evenimentului fotografic internațional „Lucent", organizat de Inner Eye [Bangladesh], fotografia „Spring minimalism" a lui Marius Agache a primit distincția National Gold E-Certificate.

În secțiunea Minimalism au fost înscrise 140 de imagini, dintre care 54 au fost acceptate, reprezentând 39% dintre lucrările ajunse în concurs.

Printre fotografiile premiate s-a aflat și Spring minimalism.

Imaginea pare să demonstreze cât de mult poate spune fotografia folosind foarte puține elemente: o întindere verde, un singur copac și un cer delicat, aproape pictural.

Nu există nimic care să aglomereze cadrul.

Copacul devine punctul către care se îndreaptă privirea, iar spațiul din jurul său nu mai este un gol, ci parte din compoziție.

Este minimalism în adevăratul sens al cuvântului: puține elemente și mult spațiu pentru privitor.

„The fascination of winter" – Salon Bronze E-Certificate

O a doua distincție a venit pentru fotografia „The fascination of winter", recompensată în cadrul aceluiași eveniment cu Salon Bronze E-Certificate.

De această dată, lumea lui Marius este aproape în întregime albă.

Munții, zăpada, lumina și urmele discrete ale prezenței umane construiesc un peisaj în care dimensiunea naturii devine copleșitoare.

Dacă *Spring minimalism* vorbește despre singurătatea unui copac într-un spațiu simplificat până aproape de esență, *The fascination of winter* vorbește despre imensitate.

Două anotimpuri. Două atmosfere. Două moduri diferite de a privi peisajul.

Certificatele pentru ambele distincții au fost emise la 5 septembrie 2026, adăugând alte două rezultate parcursului fotografic al lui Marius Agache: National Gold E-Certificate – „Spring minimalism" și Salon Bronze E-Certificate – „The fascination of winter".

O fotografie din „Povești Fotografice” își continuă drumul

Pentru **Cafeneaua Fotografilor**, parcursul lui Marius are și o semnificație aparte.

Una dintre fotografiile cu care acesta a participat la expoziția **„Povești Fotografice”** nu și-a încheiat povestea odată cu expoziția.

Imaginea a mers mai departe, către alte competiții, alte jurii și alți privitori.

Conform clasamentului transmis, fotografia s-a situat recent pe **locul 13 între cele mai premiate lucrări ale săptămânii**, iar Marius apare și pe **locul 21 într-un clasament Top 25**.

Pentru noi, asemenea rezultate au o frumusețe specială.

„Povești Fotografice” a fost construită tocmai în jurul imaginilor care au ceva de spus, al emoțiilor și al poveștilor pe care un fotograf reușește să le așeze într-un cadru.

Iată că una dintre aceste povești continuă.

Fotografia a plecat din expoziție, a întâlnit un public nou, a fost evaluată și apreciată și a mai adăugat o filă propriului său drum.

Iar undeva, discret, în povestea ei rămâne și amintirea trecerii printr-un proiect al **Cafenelei Fotografilor**.

Privind înapoi

Întrebat cândva ce sfat și-ar da dacă s-ar putea întoarce în timp, la începutul drumului său fotografic, Marius a ales un gând al fotografului Eddie Adams:

„Dacă te face să râzi, dacă te face să plângi, dacă îți smulge inima, asta este o imagine bună."

Astăzi, privind drumul parcurs, cuvintele acestea par să capete o altă greutate.

De la aparatul pe film la mirrorless, de la primele încercări la participări în saloane, de la pasiune la acceptări și distincții, Marius a continuat să fotografieze.

Poate că tocmai continuitatea este cea mai importantă parte a poveștii sale. Pentru că un parcurs fotografic nu se construiește dintr-o singură imagine reușită și nici dintr-un singur premiu. Se construiește **fotografie cu fotografie**.

Povestea merge mai departe

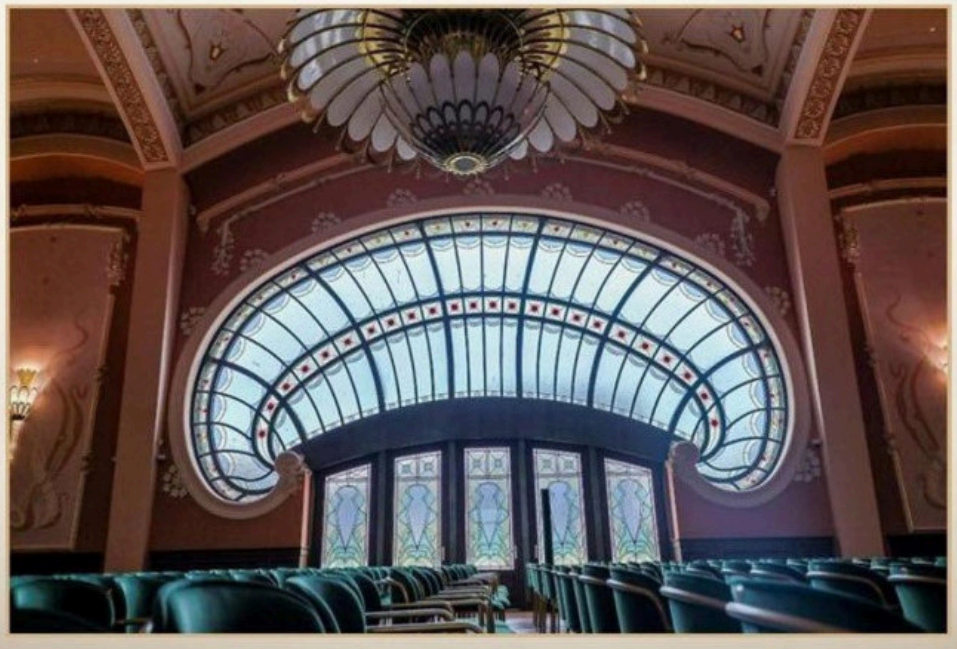
Îl felicităm pe **Marius Agache** pentru nivelul **Champion**, pentru rezultatele acumulate și pentru cele două distincții recente – **National Gold E-Certificate pentru „Spring minimalism"** și **Salon Bronze E-Certificate pentru „The fascination of winter"**.

Ne bucurăm, de asemenea, că o fotografie prezentată în expoziția noastră **„Povești Fotografice"** și-a continuat drumul și a ajuns să fie apreciată mai departe.

Îi dorim lui Marius multe alte imagini care să treacă dincolo de clipa în care au fost realizate, să ajungă în fața oamenilor, să provoace emoție și să-și găsească propriul drum.

Pentru că, până la urmă, poate chiar acesta este unul dintre cele mai frumoase lucruri care i se pot întâmpla unei fotografii: **să nu se termine odată cu apăsarea declanșatorului.**

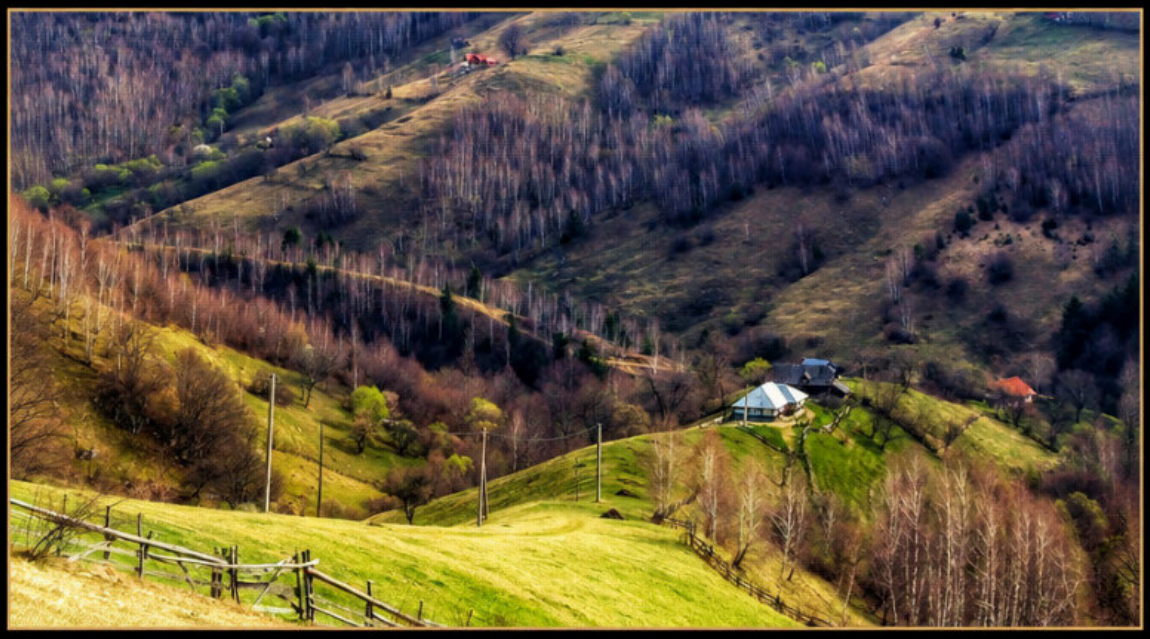
Premiile marchează etapele unui drum. Fotografiile sunt cele care îi spun povestea.

Galerie Foto

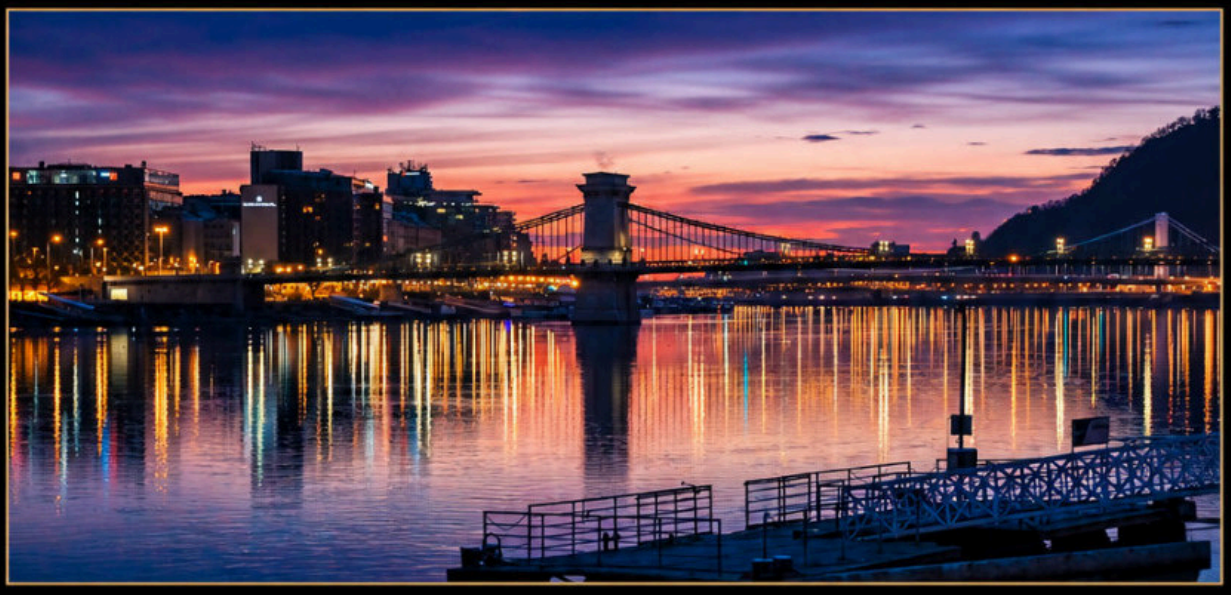

ASTORIA GRANDE

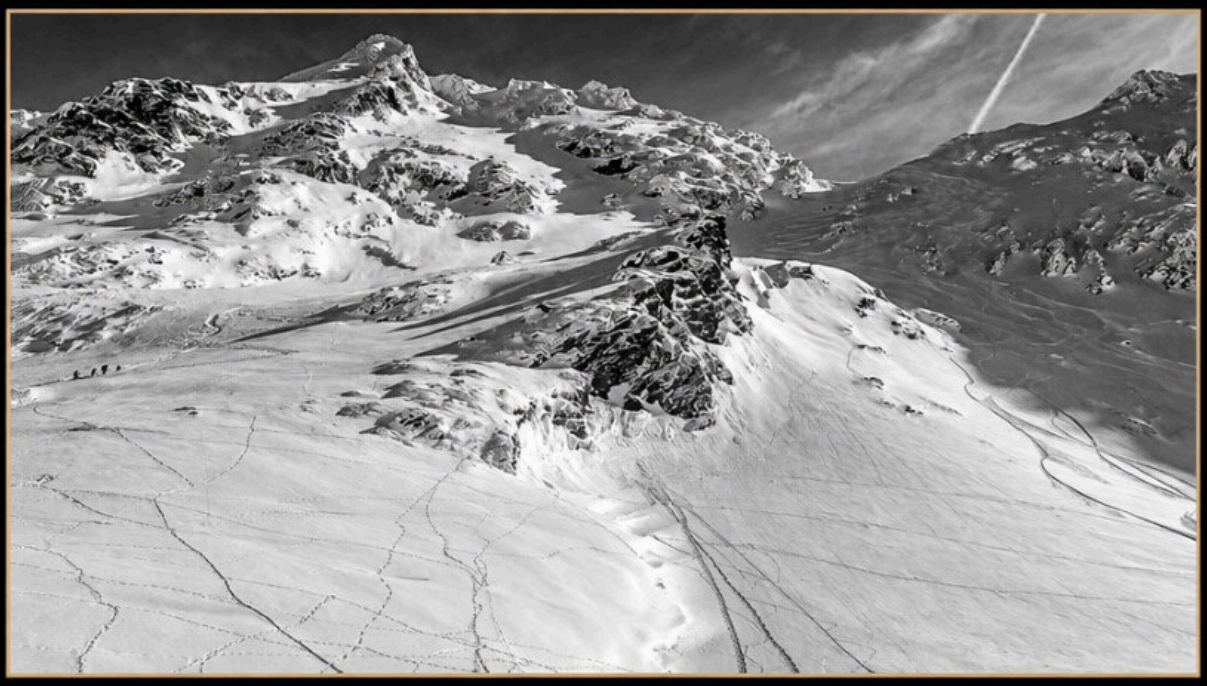

КАПЕТАН ANTONIS

Interviu cu Marilena Petrescu

Sunt oameni care ajung la fotografie devreme și oameni care o descoperă exact atunci când au nevoie de ea. Pentru Marilena Petrescu, întâlnirea adevărată cu fotografia a venit într-un moment în care timpul îi permitea să privească mai atent, să învețe și să transforme o curiozitate mai veche într-o pasiune.

De la un aparat redescoperit într-un sertar au urmat cursuri, workshop-uri, expoziții și, mai ales, dorința de a înțelege ceea ce se află dincolo de simpla imagine.

Portretul ocupă astăzi un loc aparte în fotografia sa. Marilena caută emoția chipului, reacția neașteptată, acel moment în care lumina și expresia se întâlnesc și spun împreună o poveste. Uneori, cele mai frumoase cadre apar chiar între două fotografii pregătite, într-o clipă care nu fusese planificată.

La cafeaua noastră de astăzi vorbim despre începuturi și emoții, despre oameni, workshop-uri și dorințe încă neîmplinite, dar și despre fotografia care, pentru Marilena Petrescu, a devenit în timp „terapie pentru suflet".

Vă invităm să o descoperim dincolo de aparatul de fotografiat, prin propriile sale cuvinte.

Cf - Marilena, pentru început, spune-ne câteva lucruri despre tine. Cine ești dincolo de aparatul de fotografiat?
MP - Îmi place să spun că sunt fotograf, dar dincolo de acest lucru sunt soție, mamă, fiică si soră.

CF - Îți mai amintești când ai simțit pentru prima dată că fotografia începe să însemne mai mult decât un simplu hobby?
MP - Fotografia m-a atras dintotdeauna. Am avut si eu un Smena in tinerețe ca mulți alții, mai târziu un Panasonic Lumix si apoi telefonul mobil. Cu adevărat m-am apucat de fotografie in 2020.

Eram tânără pensionară, veneau sărbătorile de iarnă si am decis, împreună cu soțul meu să facem o curățenie generală mai detaliată.

Într-un sertar din bibliotecă am dat peste aparatul nostru Panasonic Lumix pe care îl luasem in urmă cu mulți ani pentru concedii. Erau in meniul lui multe necunoscute pentru mine si nu avusesem timp până atunci să-l descifrez. Am început sa caut pe internet cărți despre fotografie si așa m-am înscris la primul curs, apoi a urmat altul, workshop-uri, grupuri de fotografie si expoziții.

CF - Dintre atâtea genuri fotografice, portretul pare să ocupe un loc special în sufletul tău. Ce te-a atras către el?
MP - Da, este un gen fotografic care mă atrage si pe care l-am descoperit mergând la workshop-uri. De altfel, toate fotografiile mele postate pe grupuri sau prezentate la expoziții sunt realizate la workshop-uri.

CF - Ce cauți mai întâi atunci când fotografiezi un om: frumusețea, expresia, lumina sau povestea ascunsă în privire?
MP - În general, caut emoția, așa cum spun toți cei care fac fotografie. Dar la un workshop fotografiez modele pe care le întâlnesc prima oară, mai rar când am reîntâlnit un model si, de obicei, mă orientez la fața locului.

CF - Este ușor să te apropii de oamenii din fața aparatului? Cum îi ajuți să uite de emoții și să fie ei înșiși?
MP - Mărturisesc că sunt o persoană emotivă si începutul a fost mai greu. Spre surprinderea mea, unele modele aveau emoții mai mari decât mine. Dar au fost si persoane care mi-au ușurat munca deoarece nu erau pentru prima data in aceasta postură.

CF - Preferi portretele pregătite cu grijă sau acele cadre spontane, surprinse într-o clipă neașteptată?
MP - Depinde foarte mult si de model. Dacă este un model profesionist te ajută foarte mult cu posing-ul. Eu am obiceiul să surprind cadre atunci când se stabilesc pașii de lucru pentru shooting-ul următor, se pregătesc modelele sau este pauză. Așa știu ca fotografiile realizate sunt numai ale mele.

CF - Există anumite chipuri care te inspiră mai mult sau crezi că fiecare om poate deveni personajul unui portret frumos?
MP - În principiu, cred că orice om poate deveni personajul unui portret bine realizat. In acest caz ar trebui alocat un timp in care sa porți o discuție cu persoana respectivă in scopul cunoașterii pentru a putea scoate in evidență in fotografie emoția despre care vorbeam.

CF - Cât de importantă este legătura dintre fotograf și persoana fotografiată?
MP - Dacă ne gândim că sunt fotografi care au studio-uri si realizează câteva zeci de fotografii, poate sute, într-o singură zi, nu cred că este vorba despre o legătură. Depinde de contextul in care este realizată fotografia.

CF - Ai realizat vreodată un portret care te-a emoționat în mod deosebit? Ce poveste se află în spatele lui?
MP - Am făcut fotografii care mă emoționează de câte ori le privesc cu persoane dragi mie in diverse ipostaze. Le-am printat într-un album pe care l-am făcut cadou de Crăciun. A fost o surpriză plăcută pentru toți cei care l-au primit.

O altă surpriză plăcută pentru mine a fost atunci când in cadrul unui workshop am surprins într-o pauză un model in timp ce se pregătea pentru următorul shooting. Declanșatorul camerei mele i-a atras atenția si am reusit să-i surprind reacția in fotografie.

Ulterior, fotografia a fost prezentată la o expoziție itinerantă prin România, iar la sfârșit a rămas la Biblioteca Metropolitană București la solicitarea conducerii de acolo. Aceiași fotografie a fost selecționată de Culturale Lab in cadrul proiectului 100 photos of Europe - 2026.

CF - Ce rol are lumina în fotografiile tale? Ai un anumit moment al zilei pe care îl preferi?
MP - Ca orice fotograf desenez cu lumină. Dacă este să-mi aleg un moment al zilei când fotografiez in natură prefer apusurile, pentru că am mai mult timp. Ocazional, mai prind si câte un răsărit, mai ales la mare.

CF - Atunci când privești prin obiectiv, observi lucruri pe care poate ceilalți nu le văd?
MP - Cred că fiecare om care are o cameră foto are propria viziune atunci când fotografiază direct proporțională cu personalitatea sa si nivelul de cunoaștere.

CF - Ți s-a întâmplat ca persoana fotografiată să se descopere altfel prin imaginile realizate de tine?
MP - Nu știu dacă s-a întâmplat acest lucru, nu am avut un feedback in acest sens.

CF - Ce îți place să transmiți prin portretele tale? Ce ai vrea să simtă omul care le privește?
MP - Încă nu am ajuns la acest nivel, dar îmi doresc să-mi amenajez un studio într-o zi si atunci voi putea realiza portretele așa cum le vad eu si poate voi putea răspunde la această întrebare.

CF - Există fotografi, pictori, filme sau povești care te inspiră?
MP - Mă inspir de la cei care m-au învățat fotografie: Radu Grozescu, Alin Panaite, Claudiu Guraliuc.

CF - Ce ai învățat despre oameni datorită fotografiei de portret?
MP - Am învățat să-i privesc altfel.

CF - Cum s-a schimbat felul tău de a fotografia de-a lungul timpului?
MP - Am învățat să devin creativă cu ajutorul camerei foto.

CF - Există un portret pe care încă nu l-ai realizat, dar pe care îl porți de multă vreme în imaginație?
MP - Da. Îmi doresc să fotografiez o balerină.

CF - Ce loc ocupă fotografia în viața ta astăzi?
MP - Așa cum am mai spus si cu alte ocazii fotografia pentru mine este terapie pentru suflet.

CF - Ce sfat simplu ai oferi cuiva aflat la început de drum în fotografia de portret?
MP - Să investească in educație in fotografie si să învețe de la cei mai buni.

CF - Iar la final, dacă ar trebui să descrii fotografia de portret în doar câteva cuvinte, care ar fi acestea?
MP - Fotografia de portret = A picta cu lumină emoția de pe chipul unui om!

La finalul acestei cafele, rămânem cu imaginea unui om care nu s-a grăbit să spună că știe totul despre fotografie, ci care continuă să învețe, să caute și să se bucure de fiecare pas al drumului său. Poate tocmai această sinceritate face povestea Marilenei Petrescu atât de frumoasă.

Fotografia i-a adus oameni, workshop-uri, expoziții și momente pe care le păstrează cu drag, dar, mai presus de toate, i-a oferit un mod de a privi lumea și chipurile celor din jur cu mai multă atenție. Iar undeva, printre planurile de viitor, se află încă un studio care își așteaptă povestea și o balerină care își așteaptă portretul.

Până atunci, Marilena continuă să fotografieze, să învețe și să caute emoția aceea care transformăai un chip într-o poveste.

Și poate că nici nu există o încheiere mai potrivită decât propriile ei cuvinte: fotografia de portret înseamnă **„a picta cu lumină emoția de pe chipul unui om”**.

Îți mulțumim, Marilena Petrescu, pentru cafea, pentru sinceritate și pentru că ne-ai lăsat să privim, pentru câteva clipe, lumea prin obiectivul tău.

Fotografia este cafeaua sufletului:
te trezește, te emoționează și te face să vezi lumea mai frumoasă.

Galerie foto

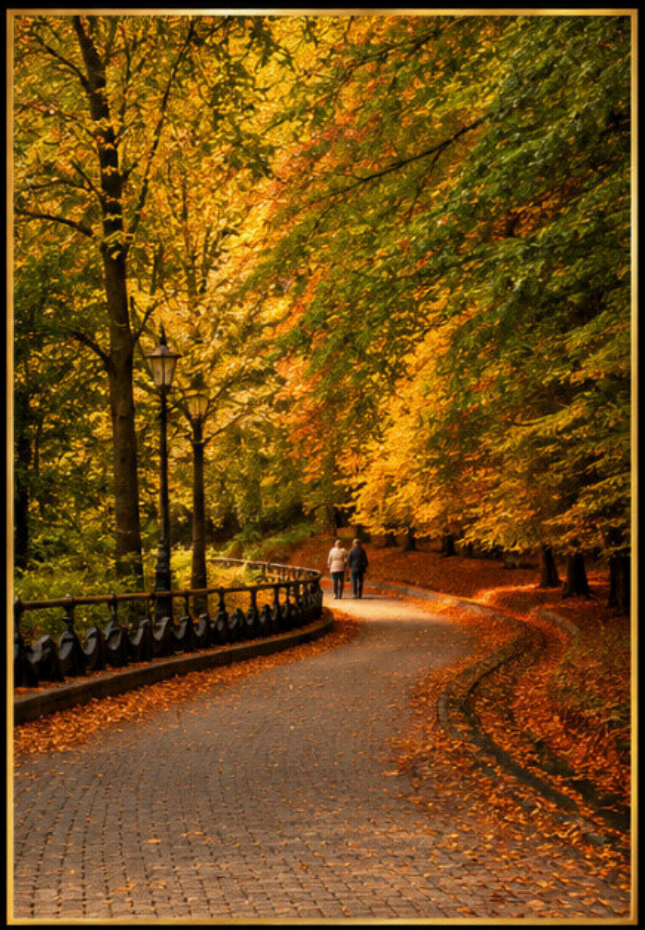

Colțuri de poveste

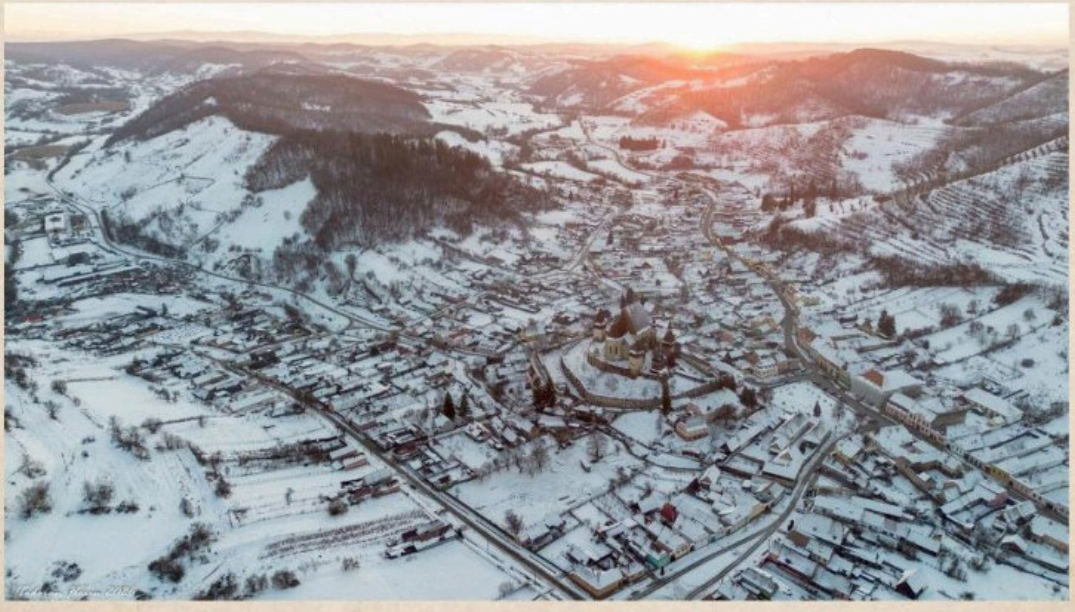
BIERTAN - locul unde timpul a rămas între ziduri

Sunt locuri care nu au nevoie de multe cuvinte. Le privești și simți că timpul a trecut altfel peste ele.

La Biertan, între dealurile blânde ale Transilvaniei, biserica fortificată se ridică asemenea unei mărturii păstrate cu grijă peste veacuri. Zidurile, turnurile, acoperișurile și ulițele din jur alcătuiesc un peisaj în care istoria pare încă prezentă, discretă și tăcută.

Prin obiectivul lui **Florin Todoran**, descoperim câteva fragmente din acest loc: perspective, detalii și lumini care nu încearcă doar să ne arate Biertanul, ci să ne facă să-i simțim atmosfera.

Poate tocmai aceasta este frumusețea unor asemenea colțuri de poveste: pentru câteva clipe, ne fac să uităm de grabă și să privim.

Teodoran Horia 2024

Costumul popular românesc nu este doar un veșmânt, ci este o poveste cusută cu răbdare, cu migală și cu multă dragoste. În fiecare ie, în fiecare brâu și în fiecare motiv așezat pe pânză se păstrează o parte din sufletul satului românesc, din credințele, bucuriile și identitatea celor care l-au purtat cu mândrie.

Prin expoziția online **„Țesut în timp”**, vă invităm să descoperiți frumusețea costumului popular surprinsă prin obiectivul fotografilor noștri. Chipuri, culori și broderii se întâlnesc în imagini care ne apropie de tradiții și ne amintesc cât de prețioase sunt rădăcinile noastre.

Vă invităm să pășiți într-o lume în care fotografia devine punte între trecut și prezent, iar costumul popular continuă să trăiască, să emoționeze și să fie purtat cu demnitate.

Mariana Scubli

Cornelia Ghergut

Cornelia Ghergut

Adrian K & Mircea Furdu & Teodora Codreanu

Mariana Scubli

Doru Sava & Daniela Rotar

Mariana Scubli

Cafeneaua Fotografilor
PASIUNE. • IMAGINE. • PRIETENIE.

Florin Todroan

Mircea Furdu

Radu Suciu

Claudia Koblicica & Mircea Furdu & Florin Todoran

Florin Todoran

Valentin Munteanu

Florin Todoran

Dana Roman & Nicu Beda & Florin Todoran

Catalin Tanase

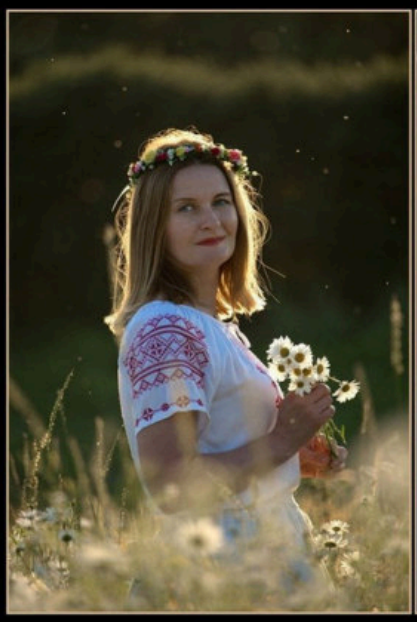
Mariana Scubli & Teodora Codreanu & Nicu Beda

Mariana Scubli

Daniela Rotar

Constantin Boicu & Florin Todoran & Adrian K

Angela Codrina Boese

Radu Suciu & Doru Sava & Cristina Deleanu

Petre Dalea

Adina Morar & Florin Todoran & Catalin Tanase

Florin Todoran

Doru Sava

Doru Sava & Adina Morar & Levi Bagy

Catalin Tanase

Florin Todoran

Doru Sava

Lacramioara - Georgeta Panzaru

Doru Sava

Catalin Tanase

Catalin Tanase

Mariana Seubli

COLECTIVUL DE ADMINISTRATORI AI CAFENELEI FOTOGRAFILOR

Angela Codrina Bocșe

Adrian K

Eugen Eugraph

Magdalena Rujoiu

Monica Băncilă

Peter Achim

Remus Zamfir

Vă mulțumim că sunteți parte din această călătorie vizuală!

Revista nu se comercializează,
ci este destinată doar membrilor grupului
Cafeneaua Fotografilor.

Scanează și descoperă
Galeria Cafeneaua Fotografilor!

Cafeneaua Fotografilor

PASIUNE · IMAGINE · PRIETENIE

www.cafeneauafotografilor.ro

Poveștile nu se termină aici...

Ele continuă în fiecare fotografie.